

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

6

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

6

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 6

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

INDHOLD

Noget om havregryn

Solskin

Katten der fløj med drage

En kæmpe oplevelse

Den første jul

Katten der ville være tryllekunstner

Robert vil lære at cykle

Super sygt

Højt at flyve

Et hul i jorden

Lidt om Eventyrlige frikvarter

NOGET OM HAVREGRYN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en pige. Hun var syv år gammel, og har jo nok gået i første klasse. Måske i anden. Det kan man aldrig vide. Hun hed i hvert fald Hannah, og som om det ikke var smukt nok i sig selv, så hed hun sandelig også Minou. Sådan, og hva'be'ha'r?! Hannah Minou! Det er altså et flot navn. Det lyder lidt ligesom roser og bløde kaniner og så'n.

Og hendes første navn, altså Hannah, det er lavet ret smart. Det staves nemlig H-A-N-N-A-H, så uanset om man læser det forfra eller bagfra, så bliver det til Hannah! Det er da for sejt! Gør dit navn også det, hvis man læser det forfra og bagfra? Altså, ikke at det bliver til Hannah, men at det er det samme? Mit navn gør i hvert fald ikke. Forfra hedder jeg Lars, og bagfra hedder jeg Sral, og det er lige en tand for åndssvagt, så jeg lader være med at læse mit navn bagfra.

Nå, men vi må hellere se at komme i gang. Og da historien begynder, ligger Hannah Minou i sin seng og sover. Først troede jeg at hun snorkede, men det gjorde hun ikke. Det var hendes mor der snorkede, så hun sov jo nok også et eller andet sted i nærheden – sikkert inde i sit soveværelse – og der var helt stille i huset. Altså, lige bortset fra at der var en der snorkede. Udenfor

vinduerne sang solsorten der lige var stået op, og sådan er vi jo så forskellige. Solsorte starter dagen med at synge højt. Jeg er selv sådan mere hrmfmrmmfmr indtil jeg har fået mine havregryn og min kaffe. Især min kaffe.

Men, hov ... kan du høre det? Den der lyd? [VÆKKEUR] Det er Hannah Minous mors vækkeur der ringer inde i hendes soveværelse. Og det ringer. Og ringer. Og det var da utroligt, hvorfor vågner hun ikke? Hmm ... øjeblik, jeg prøver lige om jeg kan finde et andet vækkeur. Hmm ... bum, bum, bum ... ja, den her, den må da kunne vække hende [TÅGEHORN] – god morgen! Så står vi op, Hannah Minous mor – [TÅGEHORN].

Ha, haaa ... øh ... ups ... nu kom jeg også til at vække Hannah Minou. Nå, men hun skulle jo alligevel op og i skole, så det går nok.

”God morgen,” siger mor der står i døren ind til Hannah Minous værelse, og klør sig i håret der stritter ud til alle sider. ”Hvad i alverden var det for en larm?”

”Havregryyyyn!” siger Hannah Minou, der er sulten.

”Øh?” siger mor. ”Havregryn siger da ikke sådan. Det må have været noget andet.”

”Havregryyyyn!” siger Hannah Minou igen. Hun er stadig sulten.

”Øh, bøh?” siger mor. ”Jeg tror altså virkelig ikke at det var havregry ... åh, du er sulten. Jamen så må jeg jo hellere lave noget morgenmad til dig. Hvad kunne du tænke dig? Youghurt?”

”Havregryyyyn!” siger Hannah Minou.

”Hvad så med franskbrød?” siger mor. ”Med Nutella og mayonaise og karse og radiser?”

”Hav-re-gryyyn!”

”Nu ved jeg det,” siger mor. ”Hvad med om jeg lavede et dejligt spejlæg og kogte noget spegepølse og ristede et par skiver pålægschokolade på brødristeren. Lyder det ikke lækkert?”

”Haaav-reee-gryyyn!”

”Ja, okay, så får du havregryn, men det er altså lidt kedeligt synes jeg. Kunne du ikke prøve at finde på noget andet? Man skal jo variere sin kost og alt sådan noget. Det har vi jo snakket om.”

Ude i køkkenet har mor hældt en portion havregryn op til Hannah Minou, og kommet mælk og sukker på – altså på havregrynene, ikke på Hannah Minou. Hun har også kommet blåbær på, for det ser så pænt ud.

Hannah Minou sidder klar ved bordet i køkkenet. Hun har en ske i den ene hånd, for hun er skrupsulten.

”Jeg er skrupsulten,” siger hun. Ja, der kan du selv se, hun er virkelig sulten. Det er ikke noget jeg bare sidder og finder på.

”Værsgod,” siger mor, og stiller tallerkenen på bordet.

”Tak,” siger Hannah Minou, for hun har nemlig lært at man altid skal sige tak når man får noget. Og så kaster hun sig ellers over havregrynene. Hun spiser og spiser, og tygger og tygger, og synker og synk ... Men hov, hvad er nu det. Hannah Minou er holdt helt op med at spise. Hun sidder bare med skeen i hånden og kigger på sine havregryn. Helt uden at spise, og hun var ellers skrupsulten. Gad vide hvad der er galt, altså, hvis der er noget galt, for der behøver jo ikke at være noget galt. Nogle gange kan man godt falde i staver. Ved du hvad

det betyder? Det betyder at man ligesom glemmer hvad man er i gang med, og sidder helt stille og stirrer ud i luften, uden rigtigt at se noget. Man behøver ikke at tænke på noget særligt. Man går ligesom bare i stå. Måske er det hjernen der trænger til en pause, og lige tager en lur. Det er sådan Hannah Minou sidder. Helt stille og stirrer ned i sine havregryn. Det er lidt underligt.

Nå, men da mor er færdig med at lave sin egen morgenmad, en kop grøn te med peber i og en bønne karrysalat, sætter hun sig overfor Hannah Minou ved køkkenbordet. Så tager hun en slurk te og nyser. Det gør hun altid, for peberet i teen får hende til at nyse, så det er der ikke noget underligt i. Og lige inden hun stikker skeen ned i bøtten med karrysalat, ser hun på Hannah Minou og smiler. Og så holder hun op med at

smile. Og så lægger hun hovedet lidt på skrå. Og så rynker hun brynene, og ligner rigtig meget en der vil spørge om noget.

”Hvad så?” spørger mor. ”Er du okay?”

Hannah Minou siger ikke noget, hun sidder bare og stirrer ned i sine havregryn, og pludselig siger det plop, da der falder en tåre ned i tallerkenen.

”Jamen, lille skat da,” siger mor, og lægger en hånd på Hannah Minous arm. ”Hvad er der galt?”

”Det er det der,” siger Hannah Minou, og peger på sine havregryn med skeen.

”Det er, hvad for noget?” spørger mor, og kigger ned i tallerkenen.

”Det der,” siger Hannah Minou igen. ”Det er ked af det.”

Mor fatter hat af hvad der foregår, og kigger lidt mere ned i havregrynene. ”Altsåå ...” siger hun. ”Jeg tror ikke helt ...”

”Kan du ikke se det?” spørger Hannah Minou, og flytter forsigtigt et blåbær med en finger, og skubber et havregryn op på skeen. ”Se!”

”Alts ... hva ... eller ... hmm ...” siger mor, og det kunne hun jo lige så godt have ladet være med, for hun sagde jo bare noget uden at sige noget, hvis du forstår.

”Det er ked af det,” gentager Hannah Minou.

”Men, jeg forstår ikke,” siger mor. ”Hvem er det der er ... er det havregrynet der er ked af det?”

”Ja,” siger Hannah Minou.

Mor lægger en hånd på Hannah Minous pande, for lige at tjekke om hun har feber og er blevet alvorligt syg eller noget, men det er hun ikke.

”Jamen,” siger mor. ”Havregryn kan da ikke være kede af det. Havregryn kan bare være ... ja, altså, de kan bare være havregryn, og sådan nogen kan hverken være kede af det eller glade eller sure eller ... noget.”

”Jo de kan,” siger Hannah Minou. ”Det her kan. Det er helt ked af det.”

”Øhh ... oookaaay,” siger mor. ”Men hvorfor er havregrynet så ked af det? Er det fordi du har ædt alle dets venner,” siger mor, og det var måske ikke liiiige det smarteste at sige. Jeg mener, så får Hannah Minou jo bare dårlig samvittighed og sådan. Det er en virkelig ærgerlig måde at begynde dagen på.

”Nej,” siger Hannah Minou. ”Havregrynet er da ligeglad med at jeg har spiste de andre. Havregryn er lissom vant til at blive spist, at du ved det.”

”Jow, det ...” siger mor. ”Men hvad er der så galt?”

”Det er blåbærret,” siger Hannah Minou.

”Hvad?!” siger mor, ”er blåbærret nu også ked af det?”

”Nej, selvfølgelig er det ikke det,” siger Hannah Minou og ruller med øjnene som om mor bare ikke forstår noget som helst af noget som helst.

”Lige et øjeblik,” siger mor. ”Jeg skal lige ordne noget.” Og så rejser hun sig, og går over til køleskabet og banker hovedet ind i det tre gange.

”Sådan,” siger mor da hun kommer tilbage. ”Så er jeg klar igen.”

Og måske synes du at det er underligt at mor sådan banker hovedet ind i køleskabet tre gange. Men det er meget normalt. For hende i hvert fald. Det er ikke normalt for ret mange andre. Men hun har fundet ud af at det ligesom får forvirrede tanker til at falde på plads, så hver gang der er noget hun ikke forstår, banker hun bare hovedet ind i køleskabet tre gange, og så forstår

hun det. Hun har også prøvet at banke hovedet ind i andre ting, en dør, en væg, fjernsynet, et vindue, græsplænen og fliserne ude på terrassen, og mange andre sjove ting, men det er kun når hun banker hovedet ind i køleskabet at hun forstår ting. Når hun banker hovedet ind i alt muligt andet, får hun bare hovedpine.

”Nu kan jeg se på det med nye øjne,” siger hun. Og det er jo noget vrøvl, for det er jo ikke fordi hun har skiftet til et nyt sæt øjne, men det er sådan noget voksne siger engang imellem. Og så skal man bare være ekstra sød ved dem, for det er ikke altid lige let at være voksen. Nå, men mor kigger altså på havregrynet på Hannah Minous ske, og ved du hvad? Nu kan hun også se det. Det lille havregryn er ked af det.

”Jamen-lille-vense-dasse-bassemand,” siger mor med sådan en træls åh-nej-da-babyagtig-stemme. ”Hvad er der da sketse med digse-dasse-dusse?”

”Gider du lige,” siger Hannah Minou.

”Øh, ja,” siger mor. ”Det, øh, ja, altså ... det var noget med et blåbær, sagde du?”

”Mmm,” siger Hannah Minou og nikker. ”Det er fordi du smed et blåbær ned i hovedet på havregrynet, og lige netop det her havregryn kan ikke fordrage blåbær, og når man ikke kan fordrage blåbær, så bliver man altså ked af det når man får et kastet i hovedet.”

”Klart,” siger mor, og overvejer om hun liiige skal banke hovedet ind i køleskabet et par gange mere. Men så siger hun: ”Hvordan får vi havregrynet gjort glad igen? Og kan man i det hele taget gøre havregryn glade?”

”Jeg ved det ikke,” siger Hannah Minou. ”Jeg har aldrig prøvet at gøre et havregryn glad.”

”Nej,” siger mor. ”Det er der nok ikke ret mange der har. Men vi bliver nødt til at finde på noget, ellers kommer du for sent i skole.”

Hannah Minou tænker lidt, og så ser hun pludselig op fra tallerkenen og skeen og havregrynet. ”Jeg har det,” siger hun. ”Jeg tager havregrynet med i skole.”

Og det gør hun så. Hun putter det kede af det havregryn ned i en lille gennemsigtig pose, så det ikke kommer noget til, og så hænger hun havregrynet i posen fast på sin skoletaske. Og så går hun i skole.

Og havregrynet er med hele dagen. Det er med i alle timerne, og lærer at læse, og lave matematik, og kigge på flotte tegninger i billedkunst. Og i frikvartererne er

det med ude at spille bold og hoppe i sjippetov, og alt muligt andet.

Da Hannah Minou kommer hjem fra skole, går hun ud til sin mor i værkstedet. Hendes mor har nemlig et værksted hvor hun reparerer ting for folk. Alle mulige ting, radioer og sko og cykler og vandhaner.

”Nå,” siger mor. ”Hvordan gik det i skolen i dag?”

”Det gik fint,” siger Hannah Minou. ”Havregrynet var med til det hele, og syntes det var rigtig sjovt at lære en hel masse ting. Nu er det nemlig verdens klogeste havregryn.”

”Det var da dejligt,” siger mor. ”Hvad så nu?”

”Hvad mener du,” spørger Hannah Minou.

”Ja, hvad skal der så ske med havregrynet?” spørger mor. ”Skal det tilbage i pakken til de andre havregryn, eller skal det med i skole igen i morgen?”

”Nej, selvfølgelig skal det ikke det,” siger Hannah Minou og ruller med øjnene. ”Havregryn er små, så de kan ikke have så meget i hovedet. Der er ikke plads til at lære mere.”

”Ookay...” siger mor.

Og så tager Hannah Minou den lille pose af rygsækken, åbner den, og fisker havregrynet op ... og spiser det.

”Hvad?!” siger mor forskrækket. ”Du spiste det?!”

”Selvfølgelig,” siger Hannah Minou. ”Det er det man gør med havregryn. Vidste du ikke det?”

SOLSKIN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang tre venner. De var rigtig gode venner, og elskede at lave alt muligt sammen. Nogle gange gik de en tur i skoven, eller så en film, eller lagde puslespil, eller kørte om kap på deres løbehjul. Alt muligt fandt de på, for selv om de var meget forskellige, kunne de sagtens hygge sig sammen. Faktisk syntes de at det var spændende, at de var så

forskellige, for så var der altid en der kunne det som de andre ikke kunne, og så kunne de hjælpe hinanden.

Og når jeg siger at de var meget forskellige, så passer det faktisk. De var virkelig meget forskellige.

Den ene hed Ib. Han var skraldemand, og blev kaldt Ib-Skrald. Han havde en stor skraldebil som han kørte rundt og tømte folks skraldespande med. Når så hans skraldebil var fuld af skrald, kørte han ud på lossepladsen og tømte den, så der var plads til noget mere. Eller, han skulle køre ud på lossepladsen og tømme den, hvis det var helt rigtigt. Men Ib-Skrald syntes at folk smed så mange spændende ting ud, at han mange gange bare kørte hjem og tømte skraldebilen ud i sin egen have. Og når han så kom hjem fra arbejde, gik han og rodede rundt i alt det folk havde smidt ud,

og han fandt altid noget han kunne bruge, eller noget han kunne reparere eller noget han kunne bygge helt nye ting af. Ib-Skrald havde for eksempel fundet nogle bøger han kunne sidde og læse i. Han havde også fundet en hel masse Anders And blade, og nogle lystemager, og en hel kasse fuld af bageopskrifter. Et gammelt spejl, og en tandbørste, en pose med knapper og 33 breve fra Australien.

Så hvis der var nogen af de to andre venner der manglede noget, så havde Ib-Skrald det altid liggende et eller andet sted.

Den anden af de tre venner var en pige på otte år. Hun hed Tove-Gitte, og gik i skole og lærte alt muligt spændende. Hun lærte for eksempel at læse og regne, og at male billeder og fange insekter. Og hun lærte at tale engelsk og hoppe i sjippetov og spise madpakke.

Og så lærte hun at bruge en computer, og at lave gymnastik. Pigens klasselærer hed Troels, og ham kunne hun godt lide. Han var altid sjov og flink, og han lærte Tove-Gitte en hel masse.

Så hvis der var noget de to andre venner ikke vidste, så vidste Tove-Gitte det, og så kunne hun lære dem det hun vidste, og på den måde vidste de det alle tre.

Den sidste af de tre venner var en trolde der hed Fjols. Han blev kaldt Troldefjols. Og man kunne altid kende forskel på Troldefjols og de to andre. Han havde nemlig en lang hale, og en temmelig stor næse. Ja, og så var han næsten tre meter høj, og boede i et troldehul nede under et gammelt egetræ inde midt i en skov. Han spiste snegle og rød fluesvamp til morgenmad, for det kan trolde nemlig godt lide. Mennesker kan ikke lide at

spise snegle, og de kan slet ikke tåle at spise rød fluesvamp, for de er nemlig meget giftige.

Troldefjols havde et kælepindsvin som han holdt meget af. Han havde det altid i lommen, eller også bar han rundt på det mens han gik og klappede det og prøvede at lære det at tale. Ingen af delene gik specielt godt, for pindsvin stikker helt vildt når man klapper dem, og de kan ikke tale, uanset hvor meget man øver med dem.

Troldefjols var ikke ret klog, ja, faktisk var han en lille smule dum. Men han var god ved dyr og god til at trylle. Han kunne trylle alt muligt om til alt muligt andet. Det var godt nok ikke altid han var lige heldig med at trylle, men for det meste gik det. Nogenlunde. Og hvis de to andre lige havde noget de skulle have tryllet, så ordnede Troldefjols det. For det meste. Nogenlunde.

Så en dag mødtes de tre venner nede ved købmanden. Det var sommer, og solen skinnede, og det var vildt varmt. Så de var blevet enige om at mødes ved købmanden og købe en is.

Ib-Skrald købte en stor vaffelis med nitten kugler og drys og flødeskum og gulf og syltetøj og chokoladeovertræk.

Tove-Gitte købte en hel liter is med porre- og hvidløggsmag, for det kunne hun særligt godt lide.

Troldefjols købte en kasse med fjorten sodavandsis som han delte med pindsvinet, der holdt meget af sodavandsis. Troldefjols kunne bedst lide pindene inde i isen.

”Det er dejligt at solen skinner,” sagde Tove-Gitte, og slikkede på sin is.

”Meget dejligt,” sagde Ib-Skrald med munden fuld af is og drys og flødeskum.

”Namme-nam,” sagde Troldefjols og puttede fire pinde i munden og knasede dem mellem tænderne.

Pindsvinet sagde ikke noget, for, ja, det kunne jo ikke tale. Til gengæld kunne det smaske rigtig højt, når det sådan spiste sodavandsis uden pinde i.

”Men hvad gør vi når til vinter?” spurgte Ib-Skrald. ”Så bliver det jo koldt, og så kan vi ikke gå rundt i shorts og bare maver.”

”Næ,” sagde Tove-Gitte. ”Det havde jeg ikke tænkt på. Men hvis I lige gider være stille et øjeblik, så skynder jeg mig at tænke på det.”

”Gider godt stille,” sagde Troldefjols, ”Øv-bøv.”

Ib-Skrald nikkede bare uden at sige noget, og pindsvinet smaskede helt stille, mens Tove-Gitte tænkte så grundigt at hun blev helt rød i hovedet.

”Nu har jeg det,” råbte Tove-Gitte da hun havde tænkt meget længe, og hendes hoved var blevet lige så rødt som en tomatmad med jordbær og ketchup.

”Har det, ta’r det, la’r det ligg’,” sagde Troldefjols, og knasede et par pinde mere.

”Hvad fandt du ud af?” spurgte Ib-Skrald, der var ved at tørre fingrene af på forruden af en bil der holdt parkeret lige ved siden af hvor de stod.

”Jeg fandt ud af,” sagde Tove-Gitte, og så meget stolt ud, ”at vi flyver op til solen når det bliver vinter. Så kan vi blive ved med at være brune og lækre, og vi kan blive ved med at gå i shorts og bare maver. Og, vi kan blive ved med at spise is.”

”Hmm ...” sagde Ib-Skrald. ”Men skal man ikke bruge en rumraket til at flyve op til solen?”

”Det skal man lige præcis,” sagde Tove-Gitte.

”Men ...” sagde Ib-Skrald.

”Men hvad?” spurgte Tove-Gitte.

”Jo, altså,” sagde Ib-Skrald. ”Det med rumraketten bliver nok lidt svært. Sådant har vi jo ikke.”

”Så bygger vi da bare en,” sagde Tove-Gitte. ”Hvor svært kan det være?”

”Ret svært, tror jeg faktisk,” sagde Ib-Skrald og kløede sig i håret med en finger han endnu ikke havde nået at tørre af på forruden, så nu havde han krymmel og flødeskum i håret.

”Naarj,” sagde Tove-Gitte og rystede på hovedet. ”Vi finder alt det vi skal bruge i skraldebjergene hjemme hos dig, og så tryller Troldefjols lidt med det

hele, og så har vi en rumraket der er stor nok til tre og et pindsvin.”

”Trylle-rylle-trolde-prut,” sagde Troldefjols og fnisede.

”Men hvordan ved vi hvad vi skal bruge?” ville Ib-Skrald vide.

”Altså,” sagde Tove-Gitte. ”Nu er det jo sådan at jeg går i skole. Og i skolen har vi matematik og lærer at regne. Derfor kan jeg lave et regnestykke, og regne ud hvad vi skal bruge.”

”Smart,” sagde Ib-Skrald.

”Svup,” sagde Troldefjols og puttede pindsvinet i lommen. ”Av,” sagde han, da det stak ham på låret.

De tre venner blev enige om at mødes hjemme hos Ib-Skrald den næste dag. I mellemtiden havde Tove-

Gitte regnet ud hvad de skulle bruge til at bygge en rumraket.

”Altså,” sagde Tove-Gitte og pegede ud over de bjerge af affald der lå over det hele i Ib-Skralds have. ”Vi skal bruge nogle stole til at sidde i mens vi flyver, og et fjernsyn, og så skal der være vinduer i raketten, og der skal være gardiner for vinduerne, og der skal selvfølgelig også være en motor. Selve raketten bygger vi af pap, så den ikke bliver for tung.”

Hverken Ib-Skrald eller Troldefjols havde hørt om rumraketter der var lavet af pap, men det var jo heller ikke dem der havde gået i skole og lært at regne ud hvad man skulle bruge, så det måtte jo være rigtigt nok.

”Ja,” fortsatte Tove-Gitte, ”og når vi så har fundet alle tingene, lægger vi dem i en pæn bunke på terrassen, og så tryller Troldefjols det hele sammen til en rumraket. Så skal vi bare have noget benzin på, og så er vi dem der er fløjet.”

”Wow,” sagde Ib-Skrald. ”Det lyder faktisk ikke særlig svært.”

”Niks,” sagde Troldefjols. ”Ikke særlig svært.”

Og så gik de ellers i gang. Ib-Skrald gik på jagt efter tre stole, og Troldefjols rodede rundt efter en motor, mens Tove-Gitte prøvede på at finde nogle gardiner. Og over det hele i havens affaldsbjerge, kunne man høre at der blev flyttet rundt på ting, og kastet med ting og fløjtet og sunget og råbt; ”JA! Øh, næh.” og så blev der skramlet lidt mere.

Da solen var ved at gå ned, lå der en fin lille bunke af ting på terrassen. Der var tre bløde lænestole som de

kunne sidde godt i på den lange tur op til solen, og der var nogle små vinduer fra en gammel bondegård, nogle søde små gardiner med Bamse og Kylling, og en motor fra en gammel røremaskine. Der lå også en hel masse pap til selve raketten. De tre venner havde haft rigtig travlt, og stod glade og tilfredse og kiggede på alt det de havde fundet.

”Jeg tænker at vi trænger til en sodavand,” sagde Ib-Skrald. ”Sørger du for det, Troldefjols?”

”Jaah, suttevand,” sagde troldefjols, der elskede sodavand. Og så tryllede han. ”Sutte, prutte, dutte, vand,” sagde han og svingede halen rundt i en stor bue, og VIPS, stod der ... tre kopper kaffe. ”Hov?” sagde Troldefjols. ”Ikke suttevand. Igen. Sutte, prutte, dutte, vand,” og så svingede han halen den anden vej rundt i en stor bue, og VIPS, stod der ... tre makrelmadder.

”Hov?” sagde Troldefjols. ”Ikke suttevand. Igen. Sutte
_”

”Det er fint,” afbrød Tove-Gitte. ”Vi kan godt
trænge til noget at spise, og en kop kaffe til.”

”Nå,” sagde Troldefjols, og puttede halespidsen i
lommen. ”Nå-men-nå.”

Og så spiste de tre venner aftensmad, og drak kaffe,
inden de gik hjem for at sove, så de var helt klar til
næste dag hvor Troldefjols skulle trylle alt det de havde
fundet, om til en rumraket.

Da de mødtes hjemme hos Ib-Skrald næste morgen,
var de alle tre spændte på at rejse op til solen. De havde
bestemt sig for at tage af sted ved middagstid, for da
stod solen højest på himlen, og var derfor lettere at
ramme.

Troldefjols var lidt søvnig, for han havde øvet sig i at trylle hele natten, så han kunne være helt sikker på, at der kom en rumraket ud af det når han tryllede med alle de ting de havde fundet dagen før.

Tove-Gitte var også lidt søvnig, for hun havde brugt det meste af natten på at regne ud om de skulle have madpakker med eller ej. Det viste sig, at det skulle de, og så havde hun smurt en dejlig madpakke til dem hver, og fyldt saftevand i flasker, så de kunne få noget at spise undervejs.

Ib-Skrald var ikke søvnig, for han havde brugt natten til det en nat skal bruges til, nemlig at sove, så man kan være frisk dagen efter. Og det var han. Frisk.

”Er du klar?” spurgte Tove-Gitte, og så på Troldefjols.

”Helt klar,” sagde Troldefjols, og greb fat om sin hale med den ene hånd, og holdt pindsvinet i den anden. Så rømmede han sig, ”Hrm, hrm,” og begyndte at svinge med halen og jonglere med pindsvinet der havde rullet sig sammen til en kugle, så han sagde ”AV” når det stak ham i hånden hver gang han greb det. ”Rumraket, AV, dum kasket, AV, solen skinner, AV, venner finder frem, AV!”

Og VUPTi, stod der ... tre trehjulede cykler med ringeklokke.

”Hov,” sagde Troldefjols, og kiggede op i luften for at se om rumraketten allerede var fløjet. Men det var den selvfølgelig ikke, for der var slet ikke kommet nogen rumraket ud af Troldefjols’ tryllerier. Bare tre trehjulede cykler med ringeklokke.

”Nå da da,” sagde Ib-Skrald. ”Ja, men det kan man jo også,” og så kløede han sig lidt i håret.

”Æv,” sagde Tove-Gitte.

Men Troldefjols sagde ikke noget. Han havde taget en af de trehjulede cykler med ringeklokke, og ræsede rundt i haven mens han ringede på klokken.

Og inden længe ræsede alle tre venner rundt på hver sin trehjulede cykel og ringede med deres ringeklokker, og havde det helt vildt sjovt. For selv om det endte med noget helt andet end de havde regnet med, blev det jo ikke dårligt af den grund. Det blev bare helt vildt sjovt på en anden måde.

KATTEN DER FLØJ MED DRAGE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en kat. Det var sådan en lidt underligfarvet kat, kan man vist roligt sige. Dens far havde rød pels, og dens mor var mest hvid, så den her kat var endt med at blive lyserød. Og så tænker du måske, ”nå-da-da, en lyserød kat, det ser man ikke hver dag.” Og hvis det er det du tænker, ja, så har du ret. Jeg

har i hvert fald aldrig før set en lyserød kat. Men nu er det jo heldigvis ikke farven der betyder noget. Næh, det der betyder noget er, at man er sød og rar og ikke plager om fredagsslik om onsdagen. Eller at man ikke siger til nogen at de er dumme, eller for tykke eller for tynde eller sådan noget. Men det gjorde den lyserøde kat heldigvis heller ikke, for den havde lært at opføre sig ordentligt.

”Du skal opføre dig ordentligt, Nethe,” sagde kattens mor altid. Det var mest når der var salat til aftensmad, for Nethe – og alle andre katte jeg kender – kan bestemt ikke lide salat. ”Det er i orden at du ikke bryder dig om maden, det må man gerne ikke gøre. Men hvis du synes det er nødvendigt at sige det, så skal du sige det pænt. At sige; ’Jeg hader det kaninmad,’ er ikke pænt.”

”Du skal høre hvad din mor siger,” sagde Nethes far og nikkede alvorligt, mens han prøvede at se ud som om gulerødder og ærter var det bedste han vidste.

”Æv,” sagde Nethe. Men hun sagde det på en pæn måde, så det var okay. Og så tænkte hun ellers på dengang før hendes mor blev veganer. Dengang fik de tit musesteg med sprød svær og brunede kartofler og tyk brun sovs, eller også fik de fuglesteg med fjer og det hele.

Nethe havde en hobby. Ved du hvad en hobby er? Det gør du sikkert. Ja, måske har du endda selv en hobby. Men hvis du ikke ved det, så er en hobby sådan noget man gør bare fordi det er sjovt. Det kan være at gå til håndbold, eller gymnastik, eller ridning, eller bare at sidde derhjemme med en god bog.

Jeg har to hobbyer. Nej, faktisk har jeg nok tre, når jeg sådan tænker efter. Jeg kan nemlig rigtig godt lide at køre ture på min motorcykel, og jeg kan godt lide at sove i telt ude i en skov, og så kan jeg rigtig godt lide at skrive eventyr. Jeg er også ret vild med kaffe, men det er vist ikke en hobby som sådan.

Nå, det var Nethes hobby vi kom fra. Kan du gætte hvad Nethes hobby var? Man skulle jo tro at det, siden hun var en kat, var at spinde, eller drikke fløde. Men nej, det var det slet ikke. Det var faktisk slet ikke noget katteagtigt. For Nethe elskede at flyve med drage. Og ikke bare sådan en papir eller plastikdrage som dem man selv laver eller køber. Nej, Nethes drage var en rigtig drage. En kæmpe stor drage med vinger og lang hale og totalt spidse tænder. Engang havde den også kunnet spy ild, men så var den kommet til at drikke alt

vandet i en sø, og så var det ligesom om den ikke kunne få ild i skidtet igen. Men det var også ligemeget. Man behøver jo ikke ligefrem en ildsprudende drage for at tænde et stearinlys eller en grill eller en brændeovn eller et juletræ. Man kan jo bare bruge en tændstik eller en lighter.

Hvis jeg nu siger, at når dragen baskede med vingerne, så lød det som 38 blæsevejr – om efteråret – samtidig! Kan du så gætte hvad dragen hed?

Den hed selvfølgelig Storm. Det var ikke noget Nethe havde bestemt, og det var ikke noget Storms far og mor havde bestemt. Det er nemlig sådan med drager, at når de kommer ud af ægget, så følger der et navn med. Det er ret smart, for så behøver dragens mor og far ikke skændes om hvad den skal hedde, om den skal hedde Svend eller Ahmed, for inde i ægget ligger der

en lille seddel med den nye drages navn på, og det er så det den hedder. Og på Storms seddel, stod er altså Storm. Og Storm var helt sin egen. Han var ikke Nethes drage, selv om hun godt kunne lide at flyve med drage. Ligesom Nethe heller ikke var Storms kat, men bare helt sin egen kat. Til gengæld var de rigtig gode venner, og så er det jo sådan set ligemeget hvis der er hvis.

Det er efterhånden længe siden lyserøde Nethe og kæmpestore Storm mødte hinanden, og de har næsten været venner lige siden. Og når de ikke var venner lige fra starten af, var det fordi Storm ikke lige havde set Nethe der gik lige så stille rundt og plukkede mælkebøtter, og derfor var Storm lige ved at træde på Nethes lyserøde hale.

”HALLO!” råbte Nethe, og skyndte sig at trække halen til sig. ”GIDER DU GODT LIGE SE DIG LIDT FOR?!”. Katte hader nemlig når nogen, og især enorme drager, træder på deres haler. Det, og så at falde i vandet, det hader de bare.

”Hov!” sagde dragen, og hoppede til side så hele jorden rystede. ”Det må du virkelig undskylde. Jeg havde slet ikke set dig.”

Og egentlig havde Nethe tænkt sig at skælde lidt mere ud, og brokke sig en hel del mere, men hun blev så overrasket over at høre dragen tale, at hun helt glemte at være gal i skralden.

”Øh?” sagde Nethe, og satte sig på jorden og kiggede op på dragen. ”Er det bare mig, eller lyder du virkelig som en gammel radio når du snakker?”

”Jøp,” sagde dragen, ”den er god nok, jeg lyder som en gammel radio.”

”Men hvorfor?” spurgte Nethe.

”Ja, altså,” sagde dragen, ”det er jo så man kan kende forskel på mig og en sommerfugl, for eksempel. Sommerfugle lyder jo ikke som gamle radioer. De lyder sådan lidt mere som ... øh, tja, altså ... som sommerferie, tror jeg. Og honning. Helt sikkert honning.”

Nethe rystede på hovedet. Det var nok noget nær det dumteste hun havde hørt. Nogensinde. Overhovedet. Men hun turde ikke sige det højt, hvis nu dragen blev sur og trådte på hendes hale. Så var det bedre at sidde sådan helt stille, og bare ryste lidt på hovedet.

”Hvad hedder du?” spurgte dragen.

”Nethe,” sagde Nethe.

”Det er et pænt navn,” sagde dragen, og nikkede.

”Tak,” sagde Nethe. ”Hvad hedder du?”

”Jeg hedder Storm,” sagde dragen.

”Storm?” sagde Nethe. ”Sejt. Jeg kender ikke nogen der hedder Storm. Faktisk tror jeg ikke at jeg kender nogen der hedder noget med vejret. Dem jeg kender hedder mere almindelige ting.”

”Og min far hedder Torden, og min mor hedder Sommerregn,” fortalte Storm.

”Wauw!” sagde Nethe. ”Totalt sejt. Min far hedder bare hankat, og min mor hedder hunkat.”

”Men det der Nethe,” sagde Storm. ”Var det det der stod på sedlen?”

”Øh?” sagde Nethe. ”Sedlen?”

”Ja, den i ægget,” forklarede Storm.

”Sedlen i ægget?” Nu var Nethe helt forvirret. ”Hvad snakker du om?”

”Jo, altså,” begyndte Storm. ”Den lille navneseddel inde i ægget som er der når man kommer ud så ens mor og far ikke skal finde på navnet selv og så kan man bare

bruge navnet på sedlen og så hedder man bare det der står i stedet for at finde på noget selv.”

Nethe gloede bare op på Storm. Hun fattede ikke en bjælde af hvad dragen sagde. Nethe var jo aldrig kommet ud af et æg. Katte kommer ikke ud af æg, det ved alle da. Og hvad i alverden skulle hun lave inde i et æg – og hvordan skulle hun i det hele taget komme derind? Det var da for fjollet.

”Så det,” sagde Storm.

Nethe sagde ikke noget.

Og så sagde Storm heller ikke noget.

Og i lang tid var der ingen af dem der sagde noget.

Storm kunne godt tænke sig at høre hvorfor Nethe var lyserød, for han havde aldrig før set en lyserød kat. Men han var også lidt bange for at sige noget mere som Nethe syntes var skørt. Så han sagde ikke noget.

I hvert fald ikke før han sagde: ”Vil du med ud at flyve?”

”Ahvaba?” sagde Nethe. ”Flyve? Hvad mener du? Hvordan flyve?”

”Flyve med mig,” sagde Storm. ”Jeg har lyst til at flyve en tur, og så kan du jo komme med hvis du vil.”

”Øh, jo tak,” sagde Nethe og kiggede rundt. ”Har du gemt en flyvemaskine et eller andet sted? For jeg synes ikke lige at jeg kan få øje på den.”

”Naaarjj,” sagde Storm. ”Hvorfor skulle jeg dog have gemt sådan en? Og hvorfor skulle jeg i det hele taget have en flyvemaskine? Hvad skulle jeg dog med den?”

”Flyve? Måske?” sagde Nethe.

”Nej tak herfra,” sagde Storm. ”Flyvemaskiner er farlige. De falder ned.”

”Da ikke dem alle sammen,” mente Nethe.

”Nej, selvfølgelig ikke. Men nogen af dem gør!”

”Nå, men hvordan har du så tænkt dig at flyve?” ville Nethe vide. ”Du kan måske selv flyve?” og så grinede hun, for selvfølgelig kunne Storm da ikke flyve. Han var alt for stor og alt for tung til den slags.

”Ja, selvfølgelig,” sagde Storm, og foldede et par kæmpestore vinger ud som Nethe ikke lige havde lagt mærke til.

”Wow!” sagde Nethe. ”Hvor kom de vinger lige fra? Har du haft dem med hele tiden?”

”Altså, det tror jeg,” sagde Storm. ”De sad der i hvert fald da jeg kom ud af ægget, så man kan vist godt sige at dem har jeg haft med hele tiden.”

”Men...” sagde Nethe og rystede på hovedet, så det med en flyvende drage kunne falde på plads.

”Vil du med?” spurgte Storm igen. ”Op at flyve, mener jeg.”

”Jarh!” sagde Nethe. ”Det vil jeg vildt gerne. Jeg har aldrig prøvet at flyve, men har altid godt kunnet tænke mig at prøve.”

”Så kravl op på min ryg.”

”Okay,” sagde Nethe, og begyndte at klatre hele vejen op på Storms ryg. Det tog lidt tid, for Storm var stor og det var Nethe ikke. Men til sidst nåede hun helt op på ryggen af ham.

”Klar?” spurgte Storm.

”Øh, måske,” sagde Nethe.

”Hvad mener du med måske?”

”Ja, altså, at jeg ikke ved om jeg er klar. Jeg har aldrig prøvet at flyve før, så jeg ved ikke hvordan man gør sig klar.”

”Nå, på den måde,” sagde Storm. ”Jamen, du stiller dig bare på min ryg, sådan som du gør nu, og så sætter du klørne godt fast i mig, så du ikke falder af.”

”Jamen gør det ikke ondt på dig hvis jeg sætter kløerne i din ryg?”

”Nej, nej,” sagde Storm. ”Det kan jeg slet ikke mærke. Drager har sådan noget tyk hud, så et par kattekløer gør ikke noget. Jeg havde engang en løve med, den kunne jeg heller ikke mærke. Så bare klø på.”

Og så huggede Nethe kløerne i ryggen på Storm, og Storm begyndte at baske med vingerne. Det lød ligesom 38 blæsevejr om efteråret, og det lød også som når man ryster et cirkustelt. Måske. Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig prøvet at ryste et cirkustelt, men det lød ligesom jeg forestiller mig at det lyder når man ryster et cirkustelt. Og da Storm var kommet godt i gang med baskeriet, lavede han et hop, og vupti, så fløj de.

”Det’ viiiiiildt!!!” hvinede Nethe. ”Uuuiiiiiiii!”

Og Storm baskede og baskede, og fløj højere og højere op i luften.

”Har du godt fat?” spurgte Storm.

”Ja,” sagde Nethe.

”Så dykker vi!” sagde Storm. Og så dykkede de. Storm foldede vingerne sammen, og så styrtede de helt vildt hurtigt ned mod jorden.

”Uuuuuuuuu!!!!!!” hvinede Nethe igen, og var glad for at hun ikke havde bukser på. Det kildede nemlig så meget i maven, at hun var ret sikker på at hun havde tisset i bukserne, hvis hun altså havde haft nogen bukser at tisse i. Men det havde hun heldigvis ikke.

Og lige inden Storm og Nethe smadrede ned i jorden, foldede Storm vingerne ud igen, og fløj op og op og op, og da de var kommet helt op svævede de lige så stille afsted. Og Nethe kunne se skove og marker og veje og huse, og det var alt sammen så bitte, bitte lille, fordi hun var så højt, højt oppe.

”Wauw,” hviskede Nethe, der var sikker på at det med at flyve med drage var noget af det bedste og sjoveste og vildeste og sejeste og alt-muligt-ste hun nogensinde havde prøvet.

Storm og Nethe fløj hele resten af dagen, og da de endelig landede, var det ved at blive mørkt, og Storm skulle hjem og sove. Det skulle Nethe også, men hun tvivlede på at hun kunne sove efter alt det spændende der var sket.

”Kan vi flyve igen i morgen?” spurgte Nethe, da var kravlet ned fra Storms ryg, og hun igen stod på jorden.

”Selvfølgelig,” sagde Storm. ”Vi kan flyve hver dag, hvis det skal være.”

”Orv,” sagde Nethe. ”Det vil jeg vildt gerne. Det er sygt sjovt.”

”Så siger vi det,” sagde Storm, og gik hjem i seng.

”Har du haft en god dag?” spurgte Nethes mor da hun kom hjem.

”Ja, en helt fantastisk dag,” svarede Nethe og smilede over hele hovedet.

”Hvad har du lavet?” spurgte hendes mor.

”Jeg har fløjet med drage,” sagde Nethe.

EN KÆMPE OPLEVELSE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang fire kæmper. Det var en kæmpefar og en kæmpemor, og de havde to kæmpebørn, en kæmpepige og en kæmpedreng. De havde også en hund og en undulat, men de var helt almindelige.

Kæmpefar hed Gungadir og kæmpemor hed Else.

Kæmpepigen hed Grethe og kæmpedrengen hed Knud.

Jeg kan ikke huske hvad hunden og undulaten hed, men vi kan jo kalde dem Vov og Pip. De er næsten ikke med i historien, så det gør ikke så meget.

Hele familien boede i en hængekøje højt oppe i et kæmpetræ sammen med Pip. Vov kunne ikke klatre i træer, så den boede i et hundehus nede på jorden. Og det var den godt tilfreds med. Den havde nemlig slet ikke lyst til at komme højt op i et træ.

Kæmpetræet med hængekøjen med kæmpefamilien – altså undtagen hunden – stod i en stor skov i et land der ligger så langt væk, at der ikke er nogen GPS'er eller landkort der har opdaget det endnu. Så der var fred

og ro, og ingen turister eller folk der var ude at gå tur eller mountainbikes eller barnevogne eller noget. Kun kæmpefamilien og alle de dyr der nu engang hører til i en skov.

Så en dag sagde kæmpedrengen Knud, at han ville tage ind til byen og se på butikker.

”Jeg vil med,” sagde hans søster Grethe, der aldrig havde set en butik, men syntes at det lød spændende.

”Nå,” sagde mor Else og far Gungadir i munden på hinanden. ”Og hvad er det så for en by I vil ind til?”

”Det ved jeg ikke,” sagde Knud.

”Bare ind til byen,” sagde Grethe.

”Javel, ja,” brummede far Gungadir, der syntes at det var en vildt dårlig idé. Han havde selv været inde i byen engang, og det havde været rigtig træls. For dengang vidste han ikke at alle andre end lige kæmpefamilien,

bare var helt almindelige. Og da han så kom ind i byen, råbte og skreg de almindelige mennesker, og flygtede til alle sider, mens de råbte op om at kæmpen smadrede byen. Og de butikker han havde set, og som han gerne ville ind i, var så små at han ikke kunne få andet end næsen ind ad døren. Og når man stikker næsen ind i en bagerbutik, og kun kan lugte alle kagerne men ikke komme ind og købe nogen af dem, så er det at det bliver lidt træls.

”Hmm...” sagde mor Else, der også syntes at det var en rigtig dårlig idé. Hun havde også selv været inde i byen engang, og hver gang hun fandt en butik med de smukkeste kjoler hun nogensinde havde set, kunne hun kun få øjet hen til døren, men ikke komme ind og købe nogen af kjolerne. Det gjorde heller ikke så meget, for hun kunne alligevel ikke passe nogen af kjolerne. Måske kunne hun få dem ned over sin lillefinger, men

ellers ikke. Så mor Else syntes også at byen var et træls sted.

”Hej, hej,” sagde Knud og Grethe, og klatrede ned ad træet, klappede Vov der lå og sov nedenfor træet, og gik så ind mod byen.

Til at begynde med gik det meget godt.

”Vi skal den vej,” sagde Knud og pegede. Og så gik de den vej.

”Hvor langt er der ind til byen?” spurgte Grethe, da de havde gået en time eller to.

Knud trak bare på skuldrene og gik videre.

”Er vi der snart?” spurgte Grethe, da de havde gået et par timer mere.

Men Knud trak bare på skuldrene igen, og gik videre.

”Jeg gider ikke gå mere,” sagde Grethe, da de havde gået totalt længe.

”Jeg tror den er lige derhenne,” sagde Knud og pegede ind i skoven.

”Jeg kan ikke se noget,” sagde Grethe og stirrede i den retning Knud pegede.

”Næ, det kan jeg heller ikke,” sagde Knud. ”Men jeg er ret sikker på at byen er lige derhenne.”

”Hvordan kan du være sikker på det?” spurgte Grethe. ”Ved du i det hele taget hvordan man kommer ind til byen?”

”Ja, ja,” sagde Knud, og lød meget sikker i sin sag. ”Man skal bare gå den her vej i nogle timer – og det har vi jo allerede gjort – og så ligger byen lige derhenne,” sagde han og pegede igen. Denne gang pegede han bare i end anden retning end før.

”Lige før sagde du at byen ligger derhenne,” sagde Grethe og pegede i derhen hvor Knud først havde peget.

Knud trak bare på skuldrene. ”Derhenne eller derhenne, det kommer ud på ét.”

”Men,” sagde Grethe og gloede på Knud. ”Det giver jo overhovedet ingen mening. Det kommer da ikke ud på ét. Det er jo ikke ligemeget hvilken retning vi går i. Hvorfor indrømmer du ikke bare at du ikke aner hvor byen ligger, og ikke aner hvilken vej vi skal?”

”Jeg er sulten,” sagde Knud.

”Hvad?” sagde Grethe. ”Det var da ikke et svar.”

”Det var det da,” sagde Knud.

”Ja, men da ikke på det jeg spurgte om.”

”Jo,” sagde Knud. ”Det var det da. Du spurgte om jeg ikke bare kunne indrømme at jeg ikke aner hvor byen ligger, og jeg svarede at jeg var sulten. Så det var et svar. Det var det. Nemlig.”

Grethe gloede lidt mere på Knud, og syntes han var et vrølehed. ”Så hvis jeg spørger dig hvad farve min

kjole har, og du svarer 'fire skiver rugbrød', så er det også et svar?"

"Præcis," sagde Knud og nikkede.

"Vrøvl," sagde Grethe og rystede på hovedet.

Og mens de sådan havde gået og skændtes om hvilken vej de skulle, og hvad der var et rigtigt svar og hvad der ikke var – og her er jeg nok tilbøjelig til at give Grethe ret i at Knud var et vrøvlehoved – ja, så var de nået til udkanten af skoven.

"Se," sagde Grethe, og pegede. "Hvad er det?"

"Det er byen," sagde Knud.

Og det var det.

"Wow," sagde Grethe. "Så findes byen altså i virkeligheden."

"Ja, selvfølgelig gør den da det," sagde Knud.

"Troede du at jeg gad gå en hel dag for at komme ind til en by der ikke findes? Pfff!"

Det svarede Grethe ikke på. I stedet satte de begge farten op, og skyndte sig hen mod byen.

”Måske kan man købe mad inde i byen,” sagde Knud, og lød helt glad.

”Og man kan helt sikkert køre i bus og gå på muesum,” sagde Grethe og så helt lykkelig ud.

Og så satte de farten lidt mere op. Indtil de lige pludselig satte farten så meget ned, at de stod helt stille.

”Øh?” sagde Knud.

”Øh?” sagde Grethe. ”Hvorfor er byen så lille?”

”Godt spørgsmål,” sagde Knud, og tilføjede ”Jeg er sulten,” bare for at drille.

For byen var virkelig lille. Det syntes Grethe og Knud i hvert fald, for de havde aldrig set en by før, og de havde aldrig set almindelige mennesker før. Derfor vidste de heller ikke, at både byen og menneskene i

den, var helt almindelige, og at det var dem selv der var kæmpestore.

”Der kører en bus,” sagde Grethe. ”Men den er alt for lille til mig. Jeg kan jo slet ikke komme ind i den. Hvordan skal jeg så komme rundt i byen?”

”Hmm...” sagde Knud. ”Det var da underligt.” Og så kløede han sig lidt i håret.

”Prøv og se,” sagde Grethe, og pegede ned på jorden, hvor der stod en lille bitte mand og pegede op på dem. ”Hvad mon han vil?”

”Det ved jeg ikke,” sagde Knud, og trak på skuldrene. ”Siger han noget?”

”Måske,” sagde Grethe. ”Men jeg kan ikke høre noget. Kan du?”

Knud lyttede det bedste han havde lært, men kunne heller ikke høre noget. ”Næ, det kan jeg ikke.”

”Måske hvis jeg kommer tættere på,” sagde Grethe, og lagde sig på maven foran den lille bitte mand. ”Siger du noget, lille mand?” spurgte hun.

”Ja, det kan jeg da love dig for at jeg gør,” sagde den lille bitte mand, og nikkede så mange gange at hans kasket røg af.

”Nå, men hvad siger du så?” spurgte Grethe.

”Jo, altså,” sagde den lille bitte mand. ”Det er jo så sådan, at det er mig der er borgmester her i byen. Og derfor hænger det sådan sammen, at det er blevet mig pålagt – og derfor er det også min pligt – at gå jer i møde, og bede jer – meget venligt, naturligvis – om ikke at gå ind i vores by. Ja. Det var så det jeg skulle sige.”

”Helt ærligt,” sagde Knud, der også havde lagt sig på jorden, for at høre hvad den lille bitte mand sagde. ”Nu har vi gået en hel dag, for at komme ind til byen,

og så må vi slet ikke komme ind i den. Det synes jeg er kæmpetræls.”

”Jo, altså, jo,” sagde den lille bitte borgmester. ”Jamen, jo, det kan jeg jo sådan set godt forstå, men vi er bare så bange for at I kommer til at træde på noget som ikke så godt kan tåle at blive trådt på.”

”Vi skal nok passe på,” sagde Grethe. ”Det bliver ikke noget problem.”

”Nej, eller jo, eller, nej, altså,” sagde den lille bitte borgmester. ”Det går simpelthen ikke. Prøv engang at se på jeres fødder. De er jo meget bredere end vejene inde i byen, så I kan slet ikke komme til at træde på vejen, uden at I også træder på de huse og biler og cykler og mennesker og barnevogne og blomster og, og, og ...”

”Hmm ...” sagde Knud, og kiggede på sine fødder. Den lille bitte borgmester havde ret, det kunne han godt

se. De ville virkelig komme til at mase alt muligt hvis de gik derind, og det var jo ligesom ikke rigtigt meningen.

”Men, kan vi så slet ikke komme ud at køre i bus, og gå på museum?” spurgte Grethe.

”Kan vi så heller ikke købe noget mad?” spurgte Knud, og blev helt bleg ved tanken.

”Næ,” sagde den lille bitte borgmester. ”Nej, det kan I nok ikke. I kan ikke komme til at køre bus, det siger ligesom sig selv. I er jo meget større end busserne, så dem kan I slet ikke komme ind i. Det med at komme på museum, kan vi måske klare. Vi har sådan noget udendørs halløj fra gamle dage, som I kan kigge på. Men det er jo også alt for småt til at I kan gå rundt og se det rigtigt. Og det med at købe mad, det, jo altså, det kommer nok også til at knibe, for vi har slet ikke så meget mad i byen, at I kan blive mætte af det.” Og så

rystede den lille bitte borgmester helt trist på hovedet, og sukkede dybt.

”Hvem er det?” spurgte Grethe, der havde fået øje på en lille bitte dame der kom cyklende hen imod dem for fuld skrald.

Den lille bitte borgmester vendte sig om for at se hvem der var, og sagde, ”Det er Trylle Tilde. Hvad mon hun vil?”

”God dag,” sagde Trylle Tilde, der nu var nået helt hen til dem. ”Ja, undskyld at jeg sådan forstyrrer, men jeg kunne ikke undgå at høre hvad I talte om, og så tænkte jeg at jeg måske kunne hjælpe jer, så I kan komme ind i byen.”

”Årh, kan du?” sagde Grethe.

”Ja, det tror jeg,” sagde Trylle Tilde. ”Det tror jeg. Jeg er, hvis jeg selv skal sige det, lidt af en trylleekspert, og jeg kan et par tricks eller syv. Jeg er

ret sikker på at jeg kan trylle jer mindre, så I kan komme ind i byen uden at jukke et indkøbscenter fladt, eller noget. Var det mon noget I kunne tænke jer at prøve?”

”Øh, bøh,” sagde Knud. ”Det, ved jeg ikke rigtigt. Jeg har aldrig være med til sådan noget før.”

”Nej, jeg ved heller ikke rigtigt,” sagde Grethe. ”Jeg er nok ikke helt tryk ved den slags trylleri.”

”Men, vil du ikke gerne have noget at spise?” spurgte Trylle Tilde, og så på Knud. ”Og vil du ikke gerne ud at køre i bus og gå på museum?” spurgte hun Grethe.

”Jo, altså, når du siger det på den måde,” sagde Knud.

”Ja, så tror jeg gerne vi vil prøve,” sagde Grethe.

”Nå, jamen er det så ikke bare det vi gør?” sagde den lille bitte borgmester.

”Godt,” sagde Trylle Tilde, og hev to flasker op af sin rygsæk. ”Så skal I bare drikke det her grønne stads, og flabre med læberne.”

”Flabre med læberne?” sagde Grethe og Knud i munden på hinanden.

”Ja, sådan her ... PRRRRR.”

Og så drak Grethe og Knud hver en flaske grønt stads, og sagde PRRRRR, og vupti – så var de lige så små som den lille bitte borgmester og Torsten Troldmand.

”Og der kommer bussen,” sagde den lille bitte borgmester der nu var en helt almindelig, og lidt tyk, borgmester, og pegede på en knaldrød bus der kom tøffende hen ad vejen. ”Så kan vi jo tage den tilbage til byen, og se på sagerne.”

Og det gjorde de. Borgmesteren, Trylle Tilde, Grethe og Knud, købte hver en busbillet, og kørte med

ind til byen. Og borgmesteren tilbød at vise dem rundt, og fortælle alt muligt om byen og museerne og restauranterne og bybusserne, og hvad de ellers havde lyst til at høre om.

Trylle Tilde cyklede hjem for at sove til middag, men sagde til borgmesteren at han bare kunne ringe når Grethe og Knud skulle gøres store igen.

Og mon ikke de to kæmpebørn hyggede sig i byen? Det tror jeg da nok lige, at de gjorde!

Og da Trylle Tilde havde gjort dem store igen, og de var på vej hjem, snakkede de om alt det de havde oplevet, og om hvor meget de glædede sig til at komme hjem i hængekøjen og fortælle deres mor og far om den kæmpe oplevelse de havde haft.

DEN FØRSTE JUL

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, men bare engang. Og så alligevel ikke helt, for lige netop det jeg skal fortælle dig om i dag, skete faktisk for lidt over 2000 år siden. Eller, noget af det gjorde i hvert fald, for der er også en hel del jeg selv har fundet på.

Altså, der var engang en engel, og da engle aldrig dør, ja, så er han der såmænd nok endnu.

Men først skal jeg lige fortælle dig noget om engle, bare så du ved hvad jeg snakker om. Måske har du hørt om en engel der hedder Gabriel, eller en der hedder Michael. Det er sådan en slags chef-engle, som kaldes ærkeengle. Der er også en af de der ærkeengle der hedder Skjøtt. Ham hører man ikke så meget til, men de engle han er chef for, kender de fleste. Det er nemlig dem vi kalder for Skjøtts-engle.

Jeg ved ikke helt hvorfor folk tror at engle har vinger, men det har de altså ikke. Ikke dem alle sammen i hvert fald. De har heller lange hvide kjoler eller sidder på en sky og har fede kinder, og de spiller heller ikke på harpe eller noget. Den engel der dirigerer englekoret kan spille lidt sækkepibe, men det er også det hele.

Og så er der en helt særlig slags engle der faktisk *har* vinger. Det er nogen der hedder Keruber, og de er kæmpestore og bliver tit brugt som vagtposter, fordi de har flammesværd.

Nå, men den her historie handler ikke så meget om en chefengel eller en ærkeengel. Den handler heller ikke om keruber. Nej, den handler bare om en helt almindelig engel der hed Uffe, og Uffe var i den syvende himmel. Der var nemlig der han skulle gøre rent og støvsuge og tørre støv af, og vaske vinduer og i det hele taget holde den syvende himmel pæn og ren til gudstjenesten om søndagen, og til englekoret der øvede der hver onsdag fra klokken 19.30 til 22.00.

De sidste par måneder havde koret godt nok øvet hver dag, og nogle gange endda to gange om dagen,

både formiddag og aften. Det plejede de ikke at gøre, og Uffe undrede sig lidt – eller, ret meget faktisk – over hvad det skulle gøre godt for. Ikke sådan at han var nysgerrig eller noget, han undrede sig bare. Men han tænkte også, ”nå ja, hvis jeg skal vide noget om det, er der vel nogen der fortæller mig det,” og så rystede han støvekluden ud ad vinduet, inden han lagde den tilbage på sin vogn og fortsatte med rengøringen.

Koret, der netop var blevet færdig med at øve, kom ud af øvelokalet mens de snakkede og grinede.

Til sidst kom der fire enorme Keruber ud. Normalt var det kun de særlige kor-engele der måtte synge i englekoret, men nogle gange, hvis det skulle være noget helt særligt, blev der inviteret andre med. Og

Keruber var rigtig gode til at synge bas, og det var der åbenbart brug for i det de øvede på for tiden.

Uffe var ikke helt tryk ved Keruberne. Altså, de var da for så vidt venlige nok, men han havde bare sådan en underlig følelse af at de hele tiden holdt øje med ham. De sagde aldrig noget. De gloede bare. Og pillede lidt ved deres flammesværd. Og så gav det altid lidt ekstra rengøring når Keruberne var med i koret. De havde det med at tabe lidt fjer, når de sådan blev rigtig ivrige, og begyndte at danse mens de sang. ”Men hvad,” tænkte Uffe, ”så længe de er glade, skal jeg gerne feje op efter dem”, og så gjorde han det.

DING-DONG: ”Servicemedarbejder, Uffe Engel, bedes henvende sig i receptionen – og det var servicemedarbejder, Uffe Engel til receptionen, tak”,

lød det pludselig over højttalerne, og Uffe blev helt forskrækket. Receptionen? Hvad skulle han der? Han kunne ikke mindes at han nogensinde var blevet bedt om at komme ned i receptionen, men okay, når man skal, så skal man. Så Uffede samlede kost og klude sammen, og skubbede rengøringsvognen foran sig, og tog elevatoren ned til receptionen der lå i den første himmel.

”Du kaldte på mig,” sagde Uffe til receptionist-englen.

”Ja,” sagde han, og tastede noget på sin computer. ”Chefen vil tale med dig.”

”Chefen?” sagde Uffe, ”Er du sikker på det?”

”Helt sikker, det står lige her,” sagde receptionist-englen og pegede på sin skærm; ”Chefen vil tale med Uffe Engel.” Og så pegede han ned ad gangen, ”Første

dør på venstre hånd.”

Uffe havde ingen anelse om hvad chefen ville tale med ham om. Han vidste bare, at når chefen kaldte, ja, så skulle man komme.

Der sad et skilt på døren ind til chefens kontor. ”Gabriel, Ærkeengel”, stod der på skiltet. Uffe trak vejret dybt, og bankede på.

”Kom ind,” lød det derinde fra, og Uffe åbnede døren. Bag et stort skrivebord sad en sekretær, der også sad og tastede på en computer, men så op fra arbejdet da Uffe trådte ind.

”Øh, goddag,” sagde Uffe.

”Ja?” svarede sekretæren. ”Hvad kan jeg hjælpe

med?”

”Øh, ja, altså,” stammede Uffe. ”Jeg har fået at vide, at Hr. Gabriel vil tale med mig.”

”Ja?” sagde sekretæren igen. ”Og hvad var navnet?”

”Ja, det er jo så Uffe Engel,” svarede Uffe.

”Er *du* Uffe Engel?” spurgte sekretæren, og så meget overrasket ud.

”Det skulle jeg mene,” svarede Uffe.

”Er du sikker?”

Uffe nikkede.

”Hmmm ... ” sagde sekretæren, og så på sin skærm igen. Han mumlede lidt for sig selv, og så så igen op på Uffe. ”Gå bare ind,” sagde han til sidst, og pegede på en gigantisk dør i den ene ende af kontoret. ”Hr. Gabriel venter dig.”

Uffe nikkede. ”Tak,” sagde han, og gik hen til den store dør. Bag sig hørte han sekretæren give besked

over samtaleanlægget. ”Så er Uffe Engel kommet, hr. Gabriel.”

Da Uffe stod foran den gigantiske dør, blev han endnu mere nervøs end han var i forvejen. Ærkeenglen Gabriel. Alene navnet, kunne få enhver til at stå ret. Nu skulle Uffe simpelthen møde ham. Noget han ikke i sin vildeste fantasi havde forestillet sig nogensinde ville ske.

Og så greb han om den tunge dørhammer, og bankede på.

”Kom ind,” lød det. Og trods den meget store, og meget tykke og meget tunge dør, kunne Uffe alligevel høre hvilken mægtig stemme den store engel havde. Og det var nok derfor han rystede endnu mere på hånden da han åbnede døren, og gik ind.

”Ah, Uffe,” buldrede Ærkeenglen, og rejste sig fra sit skrivebord, selv om det slet ikke var nødvendigt, for allerede mens han sad ned, var han et helt hoved højere end Uffe. ”Kom ind, kom ind,” tordnede den store engel, og vinkede Uffe hen til sig, mens han smilede bredt. ”Sid ned,” sagde Gabriel og pegede på en tom stol foran skrivebordet. Uffe satte sig lydigt ned, og ventede på at Gabriel også skulle sætte sig. Men Gabriel blev stående. Han stod med ryggen til Uffe, og så ud over hele Herligheden, gennem kontorets store panoramavindue. Sådan stod han lidt, inden han endelig vendte sig, og sendte Uffe et stort smil.

”Uffe,” bragede det ud i luften da Ærkeenglen igen sagde noget. ”Der er blevet holdt øje med dig,” fortsatte han, og så alvorligt på Uffe, der blev helt bleg – hvilket

under normale omstændigheder, er ret vanskeligt for engle, der jo er temmelig lyse i det i forvejen.

”Øh-bøh ...” stammede Uffe, ”Lagt mærke til?” Det kom fuldstændig bag på ham, at nogen skulle have lagt mærke til ham. For hvad var der at lægge mærke til? Han var jo bare en engel, som de fleste andre i Himmelen. Han var ikke engang noget særligt – og det havde han det fint med. Han havde aldrig ønsket sig at være noget særligt.

”Ja,” svarede Gabriel. ”Lagt mærke til. Skaberen selv, har lagt mærke til dig.” Ærkeenglen så på Uffe. Men Uffe sagde ikke noget. Og det var altså ikke for at være uhøflig, men fordi han ikke lige kunne komme i tanke om nogen ord der kunne bruges til at sige hvordan han havde det lige i det øjeblik. Det var så stort, at Skaberen selv havde lagt mærke til ham.

”Du er en god og tro tjener der samvittighedsfuldt udfører dine opgaver, uanset hvor små og ubetydelige de kan synes for andre.” Gabriel så alvorligt på Uffe. ”Derfor har Skaberen betroet dig en helt særlig opgave. En opgave der vil gøre dig kendt blandt alle, både engle og mennesker, i tusinder af år fremover.”

Gabriel og Uffe sad længe og snakkede sammen, om den forestående opgave. Og Gabriel havde ret. Det var stort. Det var ikke alene grunden til at koret havde øvet så meget den sidste tid, det var også ... ja, altså, helt vildt. Og det havde Uffe fået lov at være med i. Ja, han havde endda fået en meget vigtig rolle. Det havde han slet ikke forestillet sig, da han stod op i morges.

Uffe var voldsomt nervøs, da den store dag endelig

oprandt. Siden tidligt om morgenen, havde han øvet sig på det han skulle gøre, og da det store kor var en del af opgaven, var han for første gang blevet inviteret ind i øvelokalet, og sammen havde de øvet sig flere gange, og efter en sidste og vellykket generalprøve, var tiden kommet.

Nede på jorden var det blevet nat, og Skaberen havde lavet en stor ny stjerne, som han trillede hen så den stod lige over en helt almindelig stald i den helt almindelige og lille bitte landsby der hed – og stadig hedder – Betlehem.

Alt var klar, og Uffe trådte ned på jorden, hvor han viste sig for en flok hyrder på en mark. I dagens anledning havde Uffe fået lov at låne Herrens herlighed, som han nu tændte for, så den strålede

omkring ham, og ud på de fattige hyrder på marken udenfor Betlehem. Hyrderne blev rædselsslagne da Uffe pludselig dukkede op ud af den sorte nat og strålede ud over det hele, og Uffe skyndte sig at sige det han havde øvet sig på:

”Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.”

Da Uffe havde afleveret Skaberens besked til hyrderne, kom det store englekor til syne på nattehimlen, og sang med tusinder og atter tusinder af stemmer:

*”Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!”*

Da de var færdige, vendte både Uffe og englekoret tilbage til Himlen, hvorfra de så ned på en lille stald i Betlehem, og en flok hyrder der var på vej hen til den.

Og Uffe smilede stille for sig selv – så var der alligevel håb for menneskene.

KATTEN DER VILLE VÆRE TRYLLEKUNSTNER

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en kat.

”Nå, men det er jo bare en helt almindelig kat,” sagde folk når de så den. ”Den er da ikke noget særligt.” Og det var noget frygteligt vrøvl, for

selvfølgelig var den noget særligt, ellers ville jeg jo ikke fortælle dig om den.

Der var nemlig mange ting ved den her kat der var noget særligt. Ja, det er der faktisk stadig. Jeg kender den nemlig. Den hedder Houdini, og er en af mine bedste venner. Så da jeg forleden fik en e-mail fra Noan, der spurgte om jeg kunne lave et eventyr om en kat der ville være tryllekunstner, så var det slet ikke svært at komme i gang med. Houdini er nemlig den eneste kat jeg kender, der kan trylle. Ja, og så er han helt hvid, ligesom Noans bamsekat der hedder Killing. Houdini kan mange andre ting end lige at trylle. Han kan gå på line, og synge opera, og svømme rygsvømning, og skifte olie på min bil. Alt muligt kan Houdini, så jeg tænkte, at jeg ville spørge ham hvordan han kom i gang med at trylle.

Og da det sidst på dagen bankede på døren, og jeg

lukkede op, ja, så stod Houdini udenfor. Han havde været på jagt i skoven omme bag mit hus hele dagen, og derfor havde han sit jagtgevær med.

”Hej,” sagde Houdini. ”Jeg har været på jagt i dag.”

”Ja, det kan jeg se,” sagde jeg. ”Skød du noget?”

”Jeps,” sagde Houdini. ”Jeg skød fire regnorm og et egetræ.”

”Nå, men det var da flot,” sagde jeg.

”Næh,” sagde Houdini, ”egentlig ikke, for jeg ville have skudt et rådyr og en hare, men ramte ved siden af, så det blev til fire regnorm og et egetræ i stedet.”

”Jo, men alligevel,” sagde jeg. ”Det kan da også noget. Så har du orm til når du skal på fisketur, og brænde til brændeovnen. Det er da ikke så tosset.”

”Mjarh, det ved jeg nu ikke,” sagde Houdini. ”Giver du kaffe?”

”Selvfølgelig giver jeg da kaffe, kom bare ind, men

vær sød at lade geværet blive udenfor, så du ikke kommer til at skyde mine lamper eller pottedplanter eller noget.”

”Øvkiðvki,” sagde Houdini, og smed geværet fra sig. BANG, sagde det da det landede på jorden og gik af, så der blev hul i flaget på min flagstang.

Da jeg havde lavet kaffe og smurt et par boller med smør og marmelade, satte vi os ind i sofaen inde i stuen.

”Jeg skal spørge dig om noget,” sagde jeg til Houdini.

”Hvad skal du spørge om?” spurgte han.

”Jo, ser du, jeg har fået den her e-mail fra Noan. Han vil gerne høre et eventyr om en kat der vil lære at trylle, og så kom jeg til at tænke på dig. Du kan jo trylle, og derfor vil jeg spørge om du vil fortælle lidt om det?”

”Det vil jeg da gerne,” sagde Houdini. ”Jeg spiser lige min bolle færdig, mens jeg tænker over hvordan

jeg skal fortælle den historie.”

Og så spiste Houdini sin bolle og skyllede efter med kaffe. Da han var færdig, rettede han sig op i sofaen, og sagde: ”Det var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved ...”

”Nej, altså, det der har jeg allerede sagt, så det behøver du ikke,” sagde jeg.

”Nå, okay, jamen så fortæller jeg bare,” sagde Houdini, og så begyndte han at fortælle om dengang han var en lille killing, og stadig boede hjemme hos sin mor og far.

En dag han havde set en tryllekunstner i fjernsynet, der havde tryllet en dame, en måge og tre æsker tændstikker væk. Som i, helt væk.

Wow, tænkte lille Houdini, det gad jeg godt kunne. Så ville jeg trylle mine lektier væk, og opvasken, og alle grøntsager i hele verden, og allermost broccoli.

”Far,” sagde lille Houdini, ”hvor kan man lære at trylle?”

”Trylle?” sagde Houdinis far. ”Hvad katten er det for et mærkeligt spørgsmål? Katte kan da ikke trylle. Hvad skulle det dog gøre godt for?”

Houdini trak bare på skuldrene. Han kunne jo ikke så godt sige, at det var så han kunne trylle lektier og opvask og grøntsager – og allermest broccoli – væk.

”Nej,” sagde Houdinis far, ”katte skal lære at fange mus, drikke fløde, og passe på ikke at falde i vandet. Ikke andet.”

”Æv,” sagde Houdini.

Men da hans far var gået ud for at fange mus og fløde til aftensmaden, sneg Houdini sig ud af huset, og løb ned på biblioteket.

”Hva’ katten!” sagde bibliotekaren. ”Det er jo selveste Houdini. Dav med dig Houdini.”

”Selv dav, biblioteksmand,” sagde Houdini. ”Jeg vil lære at trylle.”

”Det kan jeg godt forstå,” sagde bibliotekaren. ”Men så skal du vel låne den store tryllebog, kunne jeg tænke mig?”

”Ja,” sagde Houdini. ”Det kunne jeg også tænke mig.”

”Følg med,” sagde bibliotekaren og rejste sig fra sit skrivebord og startede sin knallert, og kørte ned til reolerne med tryllebøger.

”Nå,” sagde han, ”lad os nu se.” Og så lod han fingrene løbe hen over bogryggene på hylderne, mens han mumlede deres navne for sig selv; ”Mmm ... ’Tryl og magi for begyndere’, ’Hokus-pokus-nå-da-da’, ’Frem- og tilbagetrylning af grise og andre rodfrugter’, jo, her er den ’Den store tryllebog’.” Bibliotekaren tog den største af alle bøgerne ned fra

hylden. ”Den er altså lidt tung,” sagde han. ”Tror du at du kan bære den?”

”Ja, ja, selvfølgelig,” sagde Houdini og rakte ud efter bogen. Men den var alt for tung for ham. Den faldt på gulvet, og han kunne slet ikke løfte den op igen.

”Ja, det var det jeg var bange for,” sagde bibliotekaren og kløede sig i øret.

”Men hvordan skal jeg så få den med hjem?” spurgte Houdini, og så helt ulykkelig ud.

”Ja, se det er et rigtigt godt spørgsmål,” sagde bibliotekaren, og det var noget vrøvl, for det var ikke et specielt godt spørgsmål, og det var for så vidt heller ikke et specielt dårligt spørgsmål, men det er sådan noget voksne mennesker siger, når de ikke kender svaret. Det er et godt spørgsmål, siger de så, selv om det ville være bedre at sige, det aner jeg ikke, men voksne vil helst ikke indrømme at der er ting de ikke

ved noget om. Det er lidt underligt, men det er de fleste voksne jo også, så det passer nok meget godt. Og det var så derfor bibliotekaren sagde, ”Ja, se det er et rigtig godt spørgsmål.”

”Synes du virkelig?” spurgte Houdini.

”Øh, næ, egentlig ikke,” sagde bibliotekaren.

”Men hvad så?” spurgte Houdini.

”Tjah, hvad så, hvad så?” sagde bibliotekaren og kløede sig i øjet, mens han tænkte længe over sagerne. ”Jo,” sagde han til sidst. ”Jeg har det!”

”Jubi,” sagde Houdini, og logrede med halen. Ja, jeg ved godt at det kun er hunde der logrer med halen, men det vidste Houdini ikke, så han logrede med halen.

”Vi lader da bare bogen blive her!” sagde bibliotekaren, og så meget stolt ud over at have fået sådan en genial idé.

”Øh-vi-gør-hvad-gør-vi?” spurgte Houdini, og holdt

straks op med at logre. ”Hvad skulle idéen være med det? Jeg skal jo have bogen med hjem for at kunne læse den.”

”Ikke nødvendigvis,” sagde bibliotekaren. ”Du kan jo bare komme herved og læse i den.”

Det var faktisk slet ikke nogen tosset idé. På den måde kunne Houdini lære at trylle, uden at hans far fandt ud af det, og det var egentlig udmærket, da han jo bare syntes at katte skulle fange mus og fløde og passe på ikke at falde i vandet. Hvis bogen blev på biblioteket, kunne han lære at trylle uden at hans far opdagede det.

Og det kan da godt være at Houdini syntes at det var drønsmart, men jeg bliver altså lige nødt til at sige, at det der med at gøre noget man ikke må, eller noget man tror man ikke må, uden at ens far eller mor ved det, det

er altså ikke særligt smart. Voksne har det med altid at finde ud af det alligevel, og så bliver det først træls. Så risikerer man at få stuearrest og rosenkål til morgenmad, og at man kun må høre Richard Ragnvald i radioen og den slags. Men alt det vidste Houdini ikke noget om, for han var jo bare en lille killing, og derfor var han ikke nær så klog som han endte med at blive mange år senere.

Så Houdini cyklede ned på biblioteket hver dag efter skole, for at læse i Den store tryllebog, så han kunne lære at trylle.

”Yksi-kaksi-blomkål,” sagde Houdini en dag han havde læst i bogen. Det var en trylleremse han havde set i bogen. Han vidste ikke helt hvad den gjorde godt for, men det skulle han snart finde ud af.

”Houuudiiiiiii!!!” råbte bibliotekaren. ”Er det dig der har byttet om på alle bøgerne?”

”Næ,” sagde Houdini, ”det er det ikke.” Og så kom han til at tænke på, at han jo ikke vidste hvad trylleremsen gjorde. ”Eller, det er det måske,” sagde han så, men han sagde det helt stille, så bibliotekaren ikke kunne høre det.

”Hvad i alverden er det så der sker?” spurgte bibliotekaren der var kommet hen til Houdini, helt rød i hovedet. ”Alle børnebøgerne står der hvor kogebøgerne plejer at stå, og kogebøgerne står der hvor krimierne plejer at stå, og det hele er noget rod.”

”Uha, ja det lyder sandelig ikke godt,” sagde Houdini, og så meget uskyldig ud.

”Meget mærkeligt,” sagde bibliotekaren, og gik tilbage til sit skrivebord.

Houdini kiggede lidt mere i Den store tryllebog, og

fandt en ny trylleremse. Den ville han prøve, men igen læste han ikke hvad remsen gjorde. Det skulle være en overraskelse.

”Bim-bam-busse-prut-snot-støvlehæl.” Og vupti ... skete der ingenting. Nå, øv, tænkte Houdini. Det var da en kedelig remse.

Og så ...

”Houuudiiiiiii!!!” råbte bibliotekaren. ”Er det dig der har rullet al toiletpapiret ud, ude på toiletterne?”

”Næ,” sagde Houdini, ”det er det ikke.” Og så sagde han helt stille, ”Eller, det er det måske.”

Og sådan gik det hver dag. Houdini læste i Den store tryllebog, og sagde alle mulige mærkelige remser, så der skete alt muligt mærkeligt. En dag blev alle gardiner trukket for, og alt lys slukket. En anden dag, kom der så meget is på gulvet, at bibliotekaren måtte dele skøjter ud til dem der kom for at låne bøger. Og en

dag stod der pludselig ti soldater og suttede på hver sin slikkepind mens de læste tegneserier og løste kryds og tværs.

Men efterhånden som Houdini fik læst hele bogen, endte han med at blive helt god til at trylle. Faktisk så god, at folk begyndte at spørge om han ville komme og trylle for dem, og så gjorde han det. I en børnehave tryllede han alle børnenes madpakker om til lagkager, og på et plejehjem, tryllede han alle de gamle menneskers forlorne tænder om til chokolade. Der var endda en dame fra fjernsynet der ringede til Houdini og spurgte, om han ville komme ind i fjernsynet og vise nogle tryllekunster, og så kom Houdini i fjernsynet, og damen sagde, ”Mine damer og herrer, nu skal vi se den tryllende kat Houdini, der kan nogle tricks som I helt sikkert ikke har set før.”

Og det havde damen ret i, for Houdini tryllede alle farverne væk, så det hele bare var i sort-hvid. Og det var ikke folks fjernsyn der var noget galt med, nej, alle farverne inde i studiet forsvandt, og damen der havde en flot rød kjole på, blev helt hvid i hovedet og hendes kjole helt grå. Og alle de grønne skilte der viste hvor folk skulle gå ud når Houdini var færdig med at trylle, ja, de blev sorte, og så kunne folk ikke se hvor dørene var, og så blev de siddende.

”Nej,” sagde den hvide dame med den grå kjole, ”altså, nej, nej, nej, lissom.”

”Ups,” sagde Houdini.

”Kan du komme ud!” råbte hun til Houdini. ”Og tag alt det sorte og hvide med når du går, tak.”

Så det gjorde Houdini.

”Ja,” sagde Houdini, da han var færdig med at

fortælle om dengang han lærte at trylle. ”Det var så den historie.”

”Har du virkelig været i fjernsynet?” spurgte jeg overrasket. Det havde jeg slet ikke set.

”Ja, det har jeg skam. Men kun den ene gang. De ringede aldrig igen.”

”Hvordan går det så med at trylle nu?” spurgte jeg. For selv om jeg vidste at Houdini kunne trylle, havde jeg aldrig set ham gøre det. ”Tryller du stadig?”

”Næ, ikke rigtigt,” sagde Houdini. ”Der gik altid noget galt, så det er jeg holdt op med.”

”Øv, jeg kunne ellers godt tænke mig at se dig trylle. Kan du ikke prøve at trylle lidt. Bare en lille bitte tryl?”

”Arh, jeg ved ikke rigtigt,” sagde Houdini.

”Joooo, kom nuuuu!” sagde jeg. ”Prøv at trylle det her eventyr kæmpelangt.”

”Okay, så skidt da,” sagde Houdini. ”Så bare den ene

gang.” Og så tænkte han sig lidt om, og sagde: ”En-kort-en-lang-en-cykel-med-shorts-og-tre-hestesynger-hulla-bulla-bum-bum ...”

”Neeeeej! Nu tryllede du det færdigt i stedet!”

ROBERT VIL LÆRE AT CYKLE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang et gedekid. Ved du hvad et gedekid er? Det er når en ged får unger, så kalder man dem gedekid. Men ved du så hvorfor man kalder dem gedekid og ikke gedeunger?

Nej? Øv – det ved jeg heller ikke. Jeg troede lige at du vidste det, så du kunne fortælle mig det.

Nå, men skidt med det. Der var i hvert fald et gedekid. Det havde en gedefar og en gedemor. En gedefar hedder en gedebuk, men en gedemor hedder bare en ged.

Gedekidet hed Robert Bukkehorn Svendsen, men det var der ingen der kaldte ham. De sagde bare Robert, så det vil jeg også gøre.

Robert var en artig lille ged, der aldrig gjorde noget han ikke måtte. Han gik altid i seng når han fik besked på det. Han lavede altid sine lektier, passede sin skole og spiste sin madpakke. Han tømte skraldespanden og opvaskemaskinen og slog græs. Han hilste pænt på alle han mødte, og sagde ”må jeg bede om”, når der var

noget han gerne ville have. Robert var simpelthen så artig, at han næsten var helt kedelig. Ikke helt, men næsten.

Der var dog én ting Robert ikke var. Han var ikke cyklist. Det vil sige, at han ikke cyklede. Aldrig nogensinde, og det var der to grunde til. Den første var, at han aldrig havde lært det, og det var jo hvad det var – det kunne han jo lære. Men den anden grund var noget mere alvorlig: Robert havde nemlig ingen cykel! Og det er jo noget skidt, hvis man gerne vil lære at cykle – og Robert ville rigtig gerne lære at cykle. Helt vildt, rigtig meget gerne.

”Far,” sagde Robert en dag da de sad og spiste aftensmad. ”Jeg vil rigtig gerne lære at cykle.”

”Det kan jeg godt forstå, min dreng,” sagde hans

far. ”Men det kan desværre ikke lade sig gøre.”

”Hvorfor ikke?” spurgte Robert.

”Det er fordi der ikke findes gedecykler.”

”Hvad er en gedecykel?” spurgte Robert.

”Det ved jeg ikke,” sagde hans far. ”De findes jo ikke.”

”Men kan jeg så ikke bare lære at cykle på en almindelig cykel?” spurgte Robert.

”Næ,” sagde hans far. ”Det går ikke. Almindelige cykler har jo kun to pedaler, og du har fire ben.”

”Nåh ja,” sukkede Robert. Det kunne han godt forstå. Det duede jo ikke med fire ben og kun to pedaler.

Næste dag fulgtes Robert med sin bedste ven i skole. Det var en dukke der hed Lise. Og Lise havde en cykel, og havde lært at cykle på den, og hun elskede at cykle.

Hun cyklede og cyklede og cyklede, og når hun var færdig med at cykle, ja, så cyklede hun lige lidt mere.

”Jeg kunne bare så godt tænke mig at lære at cykle,” sagde Robert til Lise, der cyklede rundt om ham på sin røde cykel. ”Men der findes desværre ingen gedecykler. Det siger min far.”

”Hvad er en gedecykel?” spurgte Lise.

”Det ved jeg ikke,” sagde Robert. ”Det er der ingen der ved, for de findes ikke, så derfor kan jeg ikke lære at cykle.”

”Men kan du så ikke bare cykle på en almindelig cykel, ligesom min?” spurgte Lise.

”Nej, for almindelige cykler har kun to pedaler,” sagde Robert.

”Ja, og?” sagde Lise.

”Ja, og jeg har fire ben,” sagde Robert. ”Det er to for meget.”

”Så kan du da bare nøjes med at cykle med to ben,” sagde Lise.

”Kan man det?” spurgte Robert.

”Ja, selvfølgelig kan man det,” sagde Lise. ”Det er jo ligesom det jeg gør, ikke?”

Og det var jo rigtigt nok, det kunne Robert jo selv se. Lise havde fødderne på pedalerne, og hænderne på styret. Men Robert havde fire ben, og ingen hænder, så det duede jo slet ikke.

”Jeg ved ikke rigtigt,” sagde Robert.

”Jo, prøv nu,” sagde Lise og hoppede ned af cyklen.

”Men hvordan?” sagde Robert helt forvirret.

”Først sætter du numsen på sadlen.”

”Øh, numsen?” sagde Robert.

”Ja, numsen. Geder har vel numser, har de ikke?” sagde Lise.

”Jo, selvfølgelig har geder da numser,” sagde

Robert.

”Godt,” sagde Lise. ”Så smækker du den op på sadlen, og holder på styret med forbenene.”

”Okay,” sagde Robert, og satte sig med numsen på sadlen og forbenene på styret. ”Og hvad så?”

”Så sætter du bagbenene på pedalerne, og så cykler du,” forklarede Lise. ”Sværere er det ikke.”

”Virkelig?” sagde Robert, der havde lidt svært ved at tro at det kun var det der skulle til. Så han satte bagbenene op på pedalerne, og ... klask! Så væltede han.

”AV!” sagde Robert. ”Det gjorde ondt.”

”Du glemte at cykle,” sagde Lise.

”Det gjorde jeg da ikke,” protesterede Robert, mens han kom på benene og fik rejst cyklen op igen. ”Jeg satte numsen på sadlen, forbenene på styret og bagbenene på pedalerne, ligesom du sagde jeg skulle.”

”Ja, ja,” sagde Lise, ”men det er jo ligesom meningen at du så skal træde i pedalerne, for at få cyklen til at køre.”

”Nå ja,” sagde Robert. ”Det er da også rigtigt. Det har jeg jo set at du gør. Det glemte jeg bare. Må jeg bede om at prøve igen?”

”Selvfølgelig,” sagde Lise.

Og så satte Robert sig op igen. Numse på sadde, forben på styr, bagben på pedaler, og så trådte han på pedalerne, og ... klask! Så væltede han.

”AV!” sagde Robert. ”Hvorfor væltede jeg nu? Jeg gjorde jo alt det du sagde jeg skulle; numse, styr, pedaler, træde. Ligesom du sagde.”

”Du trådte på begge pedaler samtidig,” sagde Lise. ”Det skal man ikke. Først træder man på den pedal der er oppe, så den kommer ned, og så kommer den anden op, og så træder man på den, fordi det så er

den der er øverst, og så gentager man det bare indtil man ikke gider cykle mere.”

”Øh?” sagde Robert, der ikke fattede en hat af hvad Lise sagde. ”Øverst bliver til nederst, og nederst til øverst?”

”Sådan her,” sagde Lise, og satte sig op på cyklen og trådte først på den ene pedal, og så på den anden, og så på den ene igen, og så på den anden. Den ene og den anden og den ene og den anden.

”Nåh, på den måde,” sagde Robert. ”Nu tror jeg at jeg har forstået det. Må jeg bede om at prøve igen?”

”Selvfølgelig,” sagde Lise.

Så satte Robert sig op på cyklen igen, mens han mumlede for sig selv: ”Numse – tjek. Forben – tjek. Bagben – tjek.” Og så trådte han første på den ene pedal, og så på den anden, og så ... klask!

”AV!” sagde Robert. ”Hvad nu? Jeg gjorde det

ligesom du sagde. Jeg gjorde det helt rigtigt. Det gjorde jeg. Numse, forben, bagben, træde øverste pedal ned, og så den anden ned, og ned og ned.”

”Du gjorde det helt rigtigt,” sagde dukke Lise.

”Men hvorfor væltede jeg så igen?” spurgte Robert.

”Fordi du ikke har øvet dig,” sagde Lise. ”Nu hvor du ved hvordan man cykler, skal du øve dig i det.”

”Du øver dig da ikke,” sagde Robert. ”Du cykler bare.”

”Ja, men det kan jeg kun fordi jeg har øvet mig først,” forklarede Lise. ”Jo mere man øver sig, jo bedre bliver man til det, og til sidst bliver man lige så vildt god til det som mig.”

”Ligesom henne i skolen?” spurgte Robert. ”Der skal vi også øve os i det vi lærer, så vi kan blive gode til det.”

”Jep,” sagde Lise. ”Ligesom i skolen. Bortset fra at

det er sjovere at cykle end at regne regnestykker.”

Det var Robert ikke helt sikker på at han var enig med Lise i, for han elskede at regne regnestykker, og at skrive pænt, og læse, og alt det andet de lærte i skolen. Det havde han øvet sig på i al den tid han havde gået i skole, og efterhånden var han ved at blive rigtig god til det meste af det. Der var stadig noget han havde svært ved. Robert var for eksempel ikke ret god til engelsk, men det var også okay, man kan jo ikke være god til det hele.

”Ingen kan alt,” sagde hans mor altid, ”men alle kan noget.” Og det havde hun jo ret i. Jeg er for eksempel så god til engelsk, at jeg oversætter engelske bøger til dansk, men jeg er elendig til tysk og matematik. Så jeg kan heller ikke alt, men jeg kan noget, og jeg er glad for det jeg kan, og sådan lidt ’nå ja, hvad skidt’, med

det jeg ikke kan.

Faktisk synes jeg det er smart at alle ikke kan alt, for så bliver vi ligesom nødt til at hjælpe hinanden for at gøre det vi gerne vil. Hvis der for eksempel er nogen der gerne vil læse en bog på engelsk, men ikke forstår engelsk, så kan jeg oversætte den til dansk. Og hvis jeg gerne vil læse en bog på tysk, er der en anden der er god til tysk, der kan oversætte den til dansk så jeg kan forstå den.

Nå, tilbage til Robert og Lise.

”Jeg forstår godt det der med at øve sig,” sagde Robert. ”Men der er bare et problem.”

”Hvad er det?” spurgte Lise.

”Jeg har ikke nogen cykel at øve mig på,” sagde Robert.

”Ja, det kan jeg godt se,” sagde Lise. ”Det er et problem. Men kan du ikke spørge din mor og far om du må få en cykel?”

”Jeg har prøvet, men far siger bare at der ikke findes gedecykler.”

”Altså,” sagde Lise. ”Min cykel er jo ikke en gedecykel, og den kan du da cykle på. Okay, du kan ikke cykle ret langt, kan man vist roligt sige, men hvis du havde en cykel kunne du øve dig, og så kunne vi cykle en tur sammen en dag. Kunne det ikke være sjovt?”

”Jo,” sagde Robert. ”Det kunne være rigtig sjovt. Skulle vi så have madpakke og saftvand med?”

”Ja, selvfølgelig,” sagde Lise, og smilede over hele dukkehovedet.

Så da skolen var forbi og Robert var hjemme igen,

fortalte han sin mor og far om at han havde fået lov at prøve Lises cykel, og at han havde brug for at øve sig, og at det slet ikke var nødvendigt at vente på at nogen skulle opfinde en gedecykel. En helt almindelig cykel kunne sagtens bruges.

”Så, må jeg godt have lov at bede om en cykel?” spurgte Robert høfligt og artigt.

”Ja, jeg synes altså det lyder som en rigtig god idé,” sagde Roberts mor.

”Jo, det ... ja, jo,” sagde hans far. ”Jamen, hov,” sagde han så. ”Jeg så en annonce i Gedetidende i dag. Der var en her i byen der ville sælge en cykel. Måske skulle jeg prøve at ringe til ham.”

”Åh ja,” sagde Robert. ”Det må du gerne. Det må du rigtig gerne.”

Og så ringede Roberts far til manden med cyklen, og

sammen gik de hen og så på den. Den var flot, syntes Robert. Den havde både ringeklokke og bagagebærer, og lys foran og lys bagpå. Og så var den grøn. Skinnende grøn.

”Vil du prøve en tur på den?” spurgte cykel-sælgermanden.

”Nej, tak,” sagde Robert. ”For jeg skal først til at lære at cykle.”

”Åh,” sagde manden. ”På den måde. Jamen den her cykel er rigtig god at lære at cykle på. Både min søn og min datter har lært at cykle på lige præcis den her cykel, og de kan stadig cykle, så den kan jeg varmt anbefale.”

Og så købte de cyklen, og Robert trak den med hjem, og glædede sig til at kunne øve sig på sin helt egen, og totalt grønne, cykel.

Hver dag, både før og efter skole, øvede Robert sig i at cykle. Og hver dag blev han en lille smule bedre end han var dagen før. Og hver dag væltede han en lille smule mindre end dagen før, indtil han en dag var blevet så god til at cykle, at han og Lise kunne tage på cykeltur med madpakke og saftevand.

Og da de kom hjem, blev de enige om, at det da havde været okay hyggeligt, og i tiden efter kunne man tit se en lille dukke og et gedekid på hver sin cykel, med en madpakke og en flaske saftevand, på vej ud på endnu en cykeltur.

Så bare fordi der er noget man ikke kan, skal man ikke give op med det samme. Nogle gange kan det godt betale sig at øve sig, ligesom Robert gjorde. Det betyder ikke at man ikke må give op, for det må man gerne, men jeg synes man skal prøve først. Synes du

ikke?

SUPER SYGT

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dreng der hed Magne. Han elskede computerspil, men bestemt ikke Corona og høj feber. Især det sidste, men det var nok fordi han lå i sengen med Corona og høj feber, og det er bare træls.

For når man er syg, gider man ikke noget, og har ikke lyst til noget. Det hele er bare sådan ”øv-bøv-bussemand-sure-tæer-i-saftevand.”

Så Magne lå der i sin seng og ærgrede sig over at han ikke havde lyst til at spille computerspil, for det var jo egentlig ret sjovt. Men det havde han så ikke lyst til, og det var bare sådan det var.

”Mooaaar!” kaldte Magne inde fra sin seng. ”Jeg er tøøørstiiig.”

”Øh, ja,” sagde Magnes mor. ”Øjeblik, så skal jeg være der.” Og det havde hun helt ret i. Der gik kun et øjeblik, og så var hun der.

”Hvad kunne du tænke dig?” spurgte mor. ”Vil du have vand, eller juice, eller saftevand? Eller hvad med Cola? Var det noget.”

”Jeg vil gerne bede om et krus snaps,” sagde Magne, og lød rigtig syg.

”Et krus hvad?” sagde mor, der troede at hun havde hørt forkert.

”Et krus snaps,” gentog Magne.

”Jamen, altså, nej, ligesom,” sagde mor. ”Det går slet ikke. Børn må ikke drikke snaps.”

”Øv,” sagde Magne. ”Så bare noget Cola.” Og så hentede mor et stort glas cola til ham, som han drak, og så lagde han sig ned i sengen og kiggede op i loftet, mens han tænkte at det hele var noget møg.

”Dav,” lød det pludselig fra et sted nede på gulvet.

Magne rynkede brynene, og tænkte at det var lidt underligt at gulvet sagde dav. Det plejede det ikke. For det meste var gulvet helt stille, og sagde ikke noget. Så han kiggede ned, for lige at tjekke hvorfor gulvet sagde

dav. Men det var slet ikke gulvet der sagde noget. For nede på gulvet sad der en lille kat. Ikke meget større end en killing, men den var helt grøn. Det var da underligt, tænkte Magne, katte plejer da ikke at være grønne.

”Dav,” sagde katten.

”Øh,” sagde Magne, og satte sig op i sengen. ”Du kan tale?”

”Det siger du ikke,” sagde katten, og slikkede på sin ene pote. ”Du er godt nok kvik.”

”Men,” sagde Magne. ”Katte kan ikke tale.”

”Det siger du ikke,” sagde katten igen. ”Hvem har bildt dig det sludder ind?”

”Det ved jeg ikke,” sagde Magne. ”Ikke nogen, tror jeg. Det ved jeg bare.”

”Nå, men så ved du forkert,” sagde katten, og slikkede lidt på en anden pote.

”Men hvordan kan det være at du kan tale?” spurgte Magne.

”Det er fordi jeg er magisk,” svarede katten. ”Jeg er en magisk kat.”

”Der findes ikke magiske katte,” sagde Magne.

”Nå,” sagde katten. ”Og om lidt vil du vel påstå at der heller ikke findes grønne katte, eller hvad?”

Og det kunne Magne jo ikke så godt påstå, når nu der rent faktisk sad en grøn kat på hans gulv. Ganske vist en lille kat, men ikke desto mindre var den grøn. Og den talte til ham. Det hele var ret mærkeligt, syntes Magne. Eller, måske ikke det hele, men i hvert fald det med den grønne kat, det var ret mærkeligt.

”Jeg har taget en ven med,” sagde katten, da den var færdig med at slikke på alle fire poter.

”Hvem er det?” spurgte Magne.

”Ham her,” sagde katten, og drejede hovedet en hel

omgang rundt.

”Hov!” sagde Magne. ”Pas da på at du ikke skruer hovedet af.”

”Jeg ved det, jeg ved det,” sagde katten. ”Men det er sådan, at hver gang jeg skal lave noget magi, så er jeg nødt til at dreje hovedet en hel omgang rundt. Jeg ved godt at det ser fjollet ud, men sådan er der så meget.”

Så meget hvad, tænkte Magne, men nåede ikke at spørge, for det samme trådte en mand hen og stillede sig ved siden af katten. En meget lille mand med overskæg, der ikke var højere end katten – altså, det var manden der ikke var højere end katten, ikke hans overskæg. Han havde blå overalls med gule knapper på, og en rød trøje og en rød kasket med et bogstav på. Magne havde ikke lært alle bogstaverne endnu, men han vidste at det bogstav der var på den lille mands kasket, var et M.

”Mario?” sagde Magne, for den lille mand lignede ham han kendte fra det computerspil der hed Super Mario.

”Super,” sagde den lille mand, der ganske rigtigt var Mario.

”Skal vi spille?” spurgte katten.

”Spille hvad?” spurgte Magne.

”Super Mario, selvfølgelig,” sagde katten. ”Troede du vi skulle spille guitar?”

”Jamen, jeg er jo syg,” sagde Mario.

”Super,” sagde Mario.

”Det passer fint,” sagde katten. ”Det er nemlig sygt sjovt.”

Og så listede Magne lige så stille ud af sengen, og tog sin mors iPad, der lå på hans skrivebord. Så satte han sig ned på gulvet til katten og Mario, og åbnede Super Mario-spillet.

”Vi skal spille alle tre,” sagde katten.

”Super,” sagde Mario.

”Men man kan kun spille én ad gangen,” sagde Magne. ”Se selv,” og så pegede han på skærmen, så katten og Mario kunne se, at man kun kunne spille én ad gang.

”Pjat,” sagde katten.

”Super,” sagde Mario.

Og så drejede katten hovedet en hel omgang rundt, og sagde ”kom,” og så hoppede ind i iPad'en.

”Hov!” sagde Magne, og kiggede forvirret på skærmen, hvor den lille kat nu sad og gjorde tegn til at han skulle følge med.

”Super,” sagde Mario, og hoppede også ind i iPad'en.

”Nej,” sagde Magne, ”det kan man da ikke. Man kan da ikke hoppe ind i en iPad, nej man kan ej.”

”Vrøvl,” sagde katten ud gennem iPad’ens ene højttaler.

”Super,” sagde Mario, ud gennem den anden højttaler.

Eller også, tænkte Magne, kan man. Og så satte han en finger på skærmen, og trykkede lige så forsigtigt. Og det er så her det bliver mærkeligt. Eller, det har faktisk været mærkeligt et stykke tid, men det er så her det bliver endnu mere mærkeligt, for Magnes finger fortsatte ned i skærmen.

”Hov!” sagde Magne, og kiggede om bag på iPad’en, for at se om hans finger kom ud på den anden side. Men det gjorde den ikke. Den forsvandt bare ind i den.

Det var da underligt, tænkte Magne, og stak fingeren endnu længere ind i iPad’en. Og så hele hånden. Og armen. Og til sidst hele Magne.

”Hvor er vi?” spurgte Magne, da han stod ved siden af katten og Mario.

”Vi er lige her,” sagde katten, ”og skal vi så spille Super Mario?”

”Super,” sagde Mario, og begyndte at hoppe op og ned, mens han sagde ”doink, doink.”

”Skal vi spille det med go-cart’en?” spurgte Magne.

”Det kan vi godt,” sagde katten. ”Denne vej.”

Og så gik de over til et lille hus der så ud som om det var tegnet i stedet for at være bygget af sten eller brædder. Da de var henne ved huset, kunne Magne se, at der var en port der hvor der skulle have været en dør. Mario stak hånden i lommen, og fiskede en nøgle frem, og låste porten op, og gjorde tegn til Magne om at hjælpe ham med at åbne den.

Da de havde åbnet porten, og Mario havde tændt lyset i det tegnede hus, kunne Magne se, at der stod tre

go-carts derinde. En rød, en grøn og en gul.

”Super,” sagde Mario, og satte sig i den røde.

”Wuhuu,” sagde katten, og satte sig i den grønne.

”Øh,” sagde Magne, og satte sig i den gule.

Så kørte Mario med fuld fart ud af det tegnede hus i sin røde go-cart, og bagefter kørte katten med fuld fart ud af det tegnede hus i sin grønne go-cart, og til sidst kørte Magne ud af det tegnede hus i sin gule go-cart.

Først havde Magne været lidt nervøs for at køre go-cart. Det havde han aldrig prøvet før, så han var ikke helt sikker på hvordan man gjorde. Men så opdagede han, at der sad en skærm i go-cart'en, der lignede hans mors iPad, og at han kunne styre go-cart'en med den, ligesom han var vant til, og så skal jeg ellers love for at Magne kom afsted. For fuldt skrald gik det efter katten og Mario, hen til go-cart'banen der lå lige ved siden af.

”Stop!” sagde katten, og standsede lige foran en hvid

streg på banen.

”Super!” sagde Mario, og standsede lige ved siden af katten.

”Jeg vinder!” sagde Magne, der også standsede foran stregen, ved siden af de to andre.

”Vel gør du da ej,” sagde katten, og drejede hovedet en hel omgang rundt.

”Næ hov,” sagde Magne. ”Det gælder ikke. Man må ikke bruge magi for at vinde.”

”Øv,” sagde katten, og drejede hovedet hele vejen tilbage igen.

”Super,” sagde Mario.

Hen over banen var der et stativ med tre lamper på. En rød, en gul og en grøn. Den røde lyste, og Magne vidste, at det betød at de ikke måtte køre endnu.

Så slukkede den røde lampe, og den gule blev tændt. Det vidste han betød, at han skulle gøre sig klar til at

køre, når den grønne lampe blev tændt.

Og så slukkede den gule lampe, og den grønne blev tændt, og afsted det gik.

Super Mario lagde sig i spidsen foran de to andre, katten var nummer to, og til sidst kom Magne.

Ja, ja, tænkte Magne. Jeg skal nok få dem.

”Super,” lød det så pludselig bag ham.

”Hvad?” sagde Magne. Super Mario var jo forrest. Han kunne selv se ham. Hvordan kunne han så pludselig sige ”Super,” omme bag ham?

Og så drønedede en blå go-cart udenom ham, med en lille blå fyr i.

Ja, selvfølgelig, tænkte Magne. Super Sonic, hvem ellers.

Super Mario var stadig forrest, men Super Sonic var lige bag ham, og katten var nummer tre. Og Magne, ja han var jo så på sidstepladsen som nummer fire.

Men efter et par omgange, var han ved at have styr på sin go-cart. Så meget at han godt turde sætte farten op, og inden længe overhalede han den grønne kat. Nu var Magne nummer tre, og katten nummer fire.

”Så mangler jeg kun to,” sagde Magne til sig selv, ”Super Sonic og Super Mario.”

Men de var svære at indhente. Super Mario var jo vant til at køre go-cart, og var derfor rigtig dygtig. Super Sonic var bare hurtig, sådan som han altid var. Og det viste sig snart, at det var Magnes held, at Super Sonic var så hurtig, for han glemte helt at sætte farten ned i et sving, og fløj af banen og helt over i sit eget spil.

”Så mangler jeg kun én,” sagde Magne til sig selv, ”Super Mario.”

Men Mario var langt foran, og Magne kørte alt hvad hans go-cart kunne, uden at komme tættere på.

”Der må da være et eller andet jeg kan trykke på, så jeg kan køre hurtigere,” sagde Magne, og kiggede rundt i go-carten. Og ganske rigtigt. Lige ved siden af iPad-skærmen, sad der en stor rød knap. På knappen stod der: TRYK PÅ MIG, SÅ GÅR DET GLAT. Men fordi Magne ikke havde lært at læse endnu, kunne han jo ikke vide hvad der stod, så han trykkede bare på knappen.

SPLAT!!! Sagde det, da hans go-cart smed en hel masse olie ud på banen. Heldigvis bag ham, så han ikke kom til at glide i det. Så heldig var den grønne kat desværre ikke. Den kørte jo bagved Magne, og fik det meste af olien i hovedet, mens hans go-cart gled rundt i resten.

”Aaaarrhhh!!!!” sagde katten. ”Du sagde man ikke måtte bruge magi,” og så fløj den også af banen, og landede i en høstak med go-cart og det hele.

”En mere,” sagde Magne, og kiggede rundt for at se om der var flere knapper. ”Juhu,” sagde han, da han fik øje på endnu en rød knap, lige ved siden af den han allerede havde trykket på. På knappen stod der: HOLD PÅ HAT OG BRILLER. Men det kunne Magne heller ikke læse, så han trykkede bare. Og heldigvis for ham, havde han hverken hat eller briller på, for der kom en raket ud på hver side af go-carten, og så skal jeg da ellers love for at det gik stærkt. Raket-stærkt!

Pfffffffffffff, sagde det da Magne drønedede forbi Mario, og kom først over målstregen.

”Juhuuu!!” råbte Magne. ”Jeg vandt. Yabbadabba-doo, jeg vandt over katten og Super Sonic og Super Mario. Sådaaan – jeg styrer for viiildt!”

Og så krydsede Super Mario også målstregen, som nummer to, og lidt efter gjorde den grønne kat det

samme, og blev nummer tre. Katten blev dog nødt til at bære sin go-cart det sidste stykke, for den havde tabt alle fire hjul da den røg ind i høstakken.

Og Super Sonic? Ja, han røg jo helt ind i sit eget spil, så han nåede aldrig over målstregen.

Den grønne kat hængte en medalje om halsen på Magne, og sagde, ”Tillykke. Du vandt. Super Magne.”

”Magne, Magne, hallo, Magne,” lød hans mors stemme. ”Vågn op, jeg tror du har mareridt.”

Og så vågnede Magne.

Øv, så havde det hele bare været en drøm. Men den vildeste og sjoveste drøm han nogensinde havde haft.

”Jeg hedder ikke Magne,” sagde han søvnigt til sin mor.

”Nå,” sagde hun. ”Hvad hedder du så?”

”Jeg hedder Super Magne!”

Og så grinede Super Magne over hele hovedet.

HØJT AT FLYVE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en flyvemaskine der hed Finn. Hans venner kaldte ham for Flyve Finn.

Flyve Finn var sådan en flyver som fløj folk på ferie. Det kunne være Mallorca, eller Italien eller Gran Canaria. Det kunne for den sags skyld også være

Spanien, hvis det skulle være. Når det var efterårsferie og vinterferie og sommerferie i Danmark, så ville folk gerne ”ned i varmen”, som de sagde. Og så gik de ombord på Flyve Finn, der så fløj dem derhen hvor de gerne ville. Og hvis folk var glade for at blive fløjet på ferie, så var Flyve Finn også glad.

En dag var der en familie der skulle på vinterferie. Det var en far og en mor og deres to børn der hed Silje og Frederik. Far og mor og Silje og Frederik havde pakket deres kufferter med det de skulle bruge på ferien. De skulle have tandbørster og shorts og badebukser og solcreme med, for de skulle nemlig ned i varmen, som de sagde. Jeg ved ikke helt præcist hvor den der varme var, men det er også ligemeget. Det vigtigste var, at de skulle derned.

Silje og Frederiks far havde også pakket nogle

krimier som han ville sidde ved poolen på hotellet og læse, og deres mor havde pakket nogle kærlighedsromaner hun ville have med. Børnenes far var nemlig glad for spændende historier og deres mor var glad for historier om nogen der blev forelsket. Det interesserede hverken Silje eller Frederik sig for, så de havde i stedet taget nogle Anders And-blade og noget legetøj med. Biler og bamser og den slags.

”Er I færdige med at pakke?” spurgte deres far, da han selv var blevet færdig.

”Ja,” sagde Silje.

”Ja,” sagde Frederik.

”Ikke helt,” sagde mor.

Og så måtte de vente på at hun skulle blive færdig. Hun kunne ikke bestemme sig for om hun skulle have den røde eller den grønne bluse med. Børnenes far

mente at det da kunne være ligemeget hvilken farve blusen havde.

”Du tager den jo alligevel af fordi det er for varmt,” sagde han. ”Og så er det jo ligemeget om den røde eller den grønne er pænere at tage af.”

”Det er det da ikke,” sagde mor. ”Det er da overhovedet ikke ligemeget.”

”Jamen, det ...” begyndte far, men fortrød. Han kendte sin kone godt nok til at vide, at det med tøj og farver betød helt vildt meget for hende. Meget mere end det gjorde for ham. Han var mere sådan, ja, hvad skal man sige, ligeglad, tror jeg. Han kunne godt finde på at tage på arbejde med en grøn og en blå strømpe på fødderne, og en træsko på den ene fod, og en kondisko på den anden. Det generede ham ikke, så længe han ikke frøs fødderne, var han ligeglad. Men det var hans kone så ikke. Hun mente at det jo ikke gjorde noget at

man så lidt pæn ud, og det synes jeg egentlig hun har ret i.

”Så er jeg færdig,” sagde mor, da hun havde stået længe med den røde og den grønne bluse. ”Jeg valgte den hvide,” sagde hun.

Silje og Frederiks far skulle lige til at sige noget, men gjorde det ikke. Han pustede bare sådan lidt tungt ud, og kiggede op i loftet, som om han lige skulle tjekke om der var nogen lamper der var ved at falde ned, eller noget.

”Nå,” sagde han så. ”Men så kan jeg vel godt ringe efter en taxa?”

”Ja, gør du bare det, min ven,” sagde mor.

Og så ringede far til taxafirmaet, og bad om at få sendt en vogn til Blåbærvej nummer 12. Og når han bad om en vogn, så mente han egentlig en bil. En Taxa-bil. Men når voksne bestiller taxa'er, så bestiller de altid en

vogn. Jeg ved ikke helt hvorfor, for en vogn kan jo være mange ting. Hvad hvis taxafirmaet sendte en hestevogn? Eller en indkøbsvogn? Men det gjorde de aldrig. De vidste godt at folk mente Taxa-bil, så det var det de sendte.

Taxaen hed Tove, og hendes venner kaldte hende for Taxa Tove. Og ti minutter efter at Silje og Frederiks far havde ringet efter en vogn, trillede Taxa Tove ind i indkørslen. Så duttede hun et par gange med hornet, så familien inde i huset kunne høre at hun var kommet.

”God dag,” sagde far, og åbnede ned til Taxa Toves bagagerum, og lagde deres kufferter derned.

Taxa Tove sagde ikke noget, og det var ikke for at være uhøflig, men fordi Taxa’er ikke kan tale.

Så satte Silje og Frederik og mor sig ind på

bagsædet, og spændte deres sikkerhedsseler, og far satte sig ind på forsædet og spændte sin sele.

”Vi vil gerne ud til lufthavnen,” sagde far. ”Vi skal nemlig på ferie.”

Bare det var mig, tænkte Taxa Tove, og startede motoren. Taxa Tove havde aldrig prøvet at være på ferie. Men hun havde kørt med mange mennesker der skulle på ferie, og de var altid så glade, så det der ferie måtte være noget dejligt noget. Så Taxa Tove kørte Silje og Frederik og mor og far ud til lufthavnen. Og hvis du ikke lige ved hvad en lufthavn er, så er det ligesom en almindelig havn til skibe, bare for flyvemaskiner.

Ude i lufthavnen holdt Flyve Finn klar til at flyve en hel masse mennesker ned i varmen. Og altså også Silje

og Frederik og mor og far.

”Hej Taxa Tove,” sagde Flyve Finn, da hun kørte hen til ham.

”Hej Flyve Finn,” sagde Taxa Tove, da hun holdt stille. ”Så er der lige et læs mere til varmen.”

”Jamen, så må jeg hellere flyve dem derned,” sagde Flyve Finn.

Og så tænker du måske, hør hov! Sagde du ikke lige, at Taxa’er ikke kan tale? Og jo, det gjorde jeg. Og nej, det kan de ikke. I hvert fald ikke med mennesker, men det betyder jo ikke at de ikke kan snakke med andre Taxa’er eller flyvemaskiner eller færger eller tog eller busser. Det kan de nemlig godt. De kan alle sammen snakke med hinanden, men altså bare ikke med mennesker.

Gad vide om de kan snakke med hunde og marsvin?

Nå, skidt med det. Der er hverken hunde eller marsvin med i historien, så det er lidt ligemeget.

Far og mor og Silje og Frederik gik op ad trappen til Flyve Finn, og ind i ham. Derinde stod der en dame som hed Stewardesse. Hun havde pænt tøj på, og en mærkelig lille hat. Mor syntes hun var rigtig pæn, og var glad for at hun havde taget den hvide bluse på, så hun også selv var rigtig pæn. Far og Silje og Frederik, syntes bare at hendes mærkelige lille hat så underlig ud.

”Goddag,” sagde Stewardesse, ”og velkommen ombord.”

”Tak,” sagde far, og rakte Stewardesse deres billetter. Eller, når det er en billet til en flyver, så hedder

det kun en billet indtil der er en mand eller en dame der har kigget på den, og revet et stykke af den. Bagefter hedder den et boardingpas, selv om det stadig er en billet. Det er lidt skørt, men der har nok siddet nogen med slips og computere inde på et kontor et sted, og fundet på at det skal være sådan, bare fordi de lige kedede sig lidt den dag. Men jeg kalder det altså bare en billet. Det er nemmere at holde styr på. Så far rakte Stewardesse deres billetter, og hun kiggede på dem.

”I skal sidde på 12. række,” sagde Stewardesse. ”Det er den vej,” og så pegede hun ned på alle Flyve Finns sæder. Og selvfølgelig var det den vej. Hvis de var gået den anden vej, var de endt ude hos piloterne – det hedder chaufførerne i en flyvemaskine – og da ingen af dem anede hvordan man styrede en flyvemaskine, ville der aldrig komme noget godt ud af det. Så de gik ned til den 12. række sæder, og fandt sæde nummer 12A og

12B og 12C og 12D, hvor de skulle sidde.

”Husk at SPÆNDE jeres sikkerhedsbælter,” sagde mor til Silje og Frederik.

”Og ved I hvorfor i skulle spænde sikkerhedsselen i Taxa’en, og hvorfor i skal SPÆNDE sikkerhedsbæltet i flyveren?” spurgte deres far.

Og både Silje og Frederik rystede på hovedet, og vidste, at nu ville deres far sige noget helt vildt pinligt.

”Det er fordi det er SPÆNDENDE at tage på ferie,” sagde far lidt for højt, og grinede endnu mere for højt. ”HARH HARH HARH,” grinede han. ”Forstod I måske sådan en lille en?” sagde han, og kiggede rundt på alle de andre passagerer, for lige at sikre sig at de også havde hørt hvor sjov han var. Men de pustede bare sådan lidt tungt ud, og kiggede op i loftet, som om de lige skulle tjekke om der var nogen lamper der var ved

at falde ned, eller noget.

”Rolig nu, skat,” sagde mor. ”Det skal nok gå.” Hun vidste nemlig godt hvorfor far opførte sig lige lovlig pinligt. Han var nemlig bange for at flyve. Sådan, rigtig alvorligt bange, og så kan man godt komme til at opføre sig lidt uhensigtsmæssigt.

”Ja, det siger du nok,” hviskede far til hende. ”Men hvordan kan du vide det? Hvordan kan du vide, at motoren ikke går i stykker når vi hænger 12 kilometer oppe i luften? Hvordan kan du vide at vingerne ikke brækker af? Eller, hvordan kan du vide at vi ikke flyver ind i et bjerg, så der går hul i flyveren og vi alle sammen falder ud, og bliver nødt til at gå resten af vejen ned i varmen. Ved du måske alt det, hvad? Gør du?”

Mor svarede ikke, men klappede bare far på knæet, og hjalp ham med at spænde sikkerhedsbæltet. Han var så bange, at hans hænder rystede så meget, at han slet

ikke kunne spænde den selv.

”Sådan,” sagde mor, da hun var færdig. ”Det var da ikke så slemt, vel?”

”Nej, men vi er jo heller ikke lettet endnu,” mumlede far.

Silje og Frederik havde fået vinduespladser, og havde meget travlt med at kigge ud ad vinduet.

BUMP! Sagde det.

”UAAAH!!!” sagde far. ”Hvad var det? Falder vi ned nu?”

”Rolig nu,” sagde mor. ”Vi er slet ikke lettet endnu, og så kan vi jo heller ikke falde ned. Det var bare Stewardesse der lukkede døren.”

”Hvorfor gjorde hun det?” gispede far. ”Så kan vi ikke komme ud. Så er vi SPÆRRET INDE i den her blickigar!”

”Nej, det kan vi ikke, og det tror jeg du bliver glad for i længden. Det er aldrig nogen god idé at gå ud ad døren i en flyvemaskine, når den er højt oppe i luften. Vel da, lille ven?” og så klappede hun ham lidt mere på knæet.

Flyve Finn var ved at gøre klar til at flyve ned i varmen, og rullede stille og roligt ud på startbanen. En startbane er sådan en lang lige vej der lige pludselig ikke er længere. Den bruger flyvemaskinerne til at få rigtig meget fart på, indtil de til sidst har så meget fart på, at de letter og flyver højt, højt op i luften.

Inde i Flyve Finn sagde far ikke noget. Det skulle man ellers tro, siden han var så bange for at flyve, og siden det jo var lige før de lettede. Men han havde travlt med at være hvid i hovedet og klapre med tænderne, og

havde ikke lige tid til at sige noget.

”Hej hej, Taxa Tove,” sagde Flyve Finn, og vinkede til hende med den ene vinge, så Silje og Frederiks far besvimele af skræk.

”Hej hej, Flyve Finn,” sagde Taxa Tove, og dullede med hornet. Og så lettede Flyve Finn, og steg højt op i luften.

”Bare det var mig,” sukkede Taxa Tove, mens en ny familie var ved at lægge deres bagage ned i hendes bagagerum, så hun kunne køre dem hjem fra deres ferie.

”Sover far?” spurgte Frederik, der sad og kiggede på sin far der lå sådan underligt skævt på sædet.

”Næh,” sagde mor. ”Han er vist bare besvimele.”

”Af skræk,” sagde Silje.

”Ja, det vil jeg tro,” sagde mor.

”Jamen,” sagde Frederik. ”Skal vi så ikke gøre noget?”

”Jo, det skal vi” sagde mor. ”Vi skal nyde roen, og at han ikke fortæller dårlige vittigheder. Det tror jeg vi trænger til.”

”DING DONG” lød det over højttalerne. ”Goddag, goddag, goddag. Mit navn er Flyve Finn, og jeg vil gerne byde jer velkommen ombord i min mave. Hvis I mangler noget, skal I bare kalde på Stewardesse, så vil hun sørge for det. Og hvis I ikke mangler noget, kan I jo bare glæde jer til at komme ned i varmen.”

Og så fløj Flyve Finn og Silje og Frederik og far og mor og alle de andre, ned i varmen, som man siger.

ET HUL I JORDEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dame der hed Elvira Strikkelise Pebermø, men det var der nu ingen der kaldte hende. De kaldte hende Trunte. Der var ikke længere nogen der kunne huske hvorfor de kaldte hende Trunte, og der var ikke længere nogen der kunne huske hvad hun hed i virkeligheden.

Trunte havde en god ven der hed Svend Bent. Han var landmand – det er det der i gamle dage, altså dengang jeg var barn, hed en bondemand. Nå, men enten han nu var det ene eller det andet, så havde han i hvert fald en gård, med en hel masse marker rundt omkring.

Det er ikke til at sige hvad han helt præcist dyrkede på de marker, for mange gange glemte han at så det der skulle vokse på markerne. Andre gange huskede han at så noget korn eller noget, men så glemte han at høste det. Derfor var det mest ukrudt han havde på sine marker. Det er selvfølgelig også rigtig pænt, sådan med blomster og alting, og et mylder af sommerfugle og bier og fugle og hvad ved jeg.

Når Svend Bent glemte at så eller høste, var det

egentlig ikke fordi han var glemsom som sådan. Han kunne bare rigtig godt lide at se Vild med dans i fjernsynet, og for det meste blev han så opslugt af det, at han helt glemte at det var tid til at så eller høste. Så valsede han rundt i sin stue og dansede med sig selv, mens han forestillede sig at han var med i Vild med dans.

En dag kom Trunte ind i hans stue. Hun havde ringet på, og banket på, og kaldt på Svend Bent, men da han ikke svarede på noget af det, gik hun bare ind. Det kan man nemlig godt ude på landet. Eller, det kunne man i hvert fald dengang. Jeg ved ikke hvordan det er i dag, men dengang var der ingen ude på landet der låste døren. Hvorfor skulle de det? Der var jo aldrig nogen tyve eller røvere der gad tage helt derud. Så skulle de jo både med bussen og alting. Det var for bøvlet, så de

blev inde i byen og røvede. Men det var så altså fordi Svend Bent ikke havde låst døren – han vidste faktisk ikke engang hvor nøglen var – at Trunte bare kunne gå ind. Og nu stod hun så der i stuen og spurgte: ”Hva’ laver du?”

”Åh,” sagde Svend Bent lige midt i en pirouette. ”Jeg danser.”

”Hvorfor?” ville Trunte vide.

”Åååh, det er så dejligt at danse,” sagde Svend Bent. ”Jeg bliver helt blød i knæene af det.”

”Ja, det kender jeg godt,” sagde Trunte. ”Sådan nogle knæ havde jeg også engang, men så fik jeg nogle piller af dyrlægen, og så havde jeg ikke bløde knæ mere. Du skulle prøve det.”

”Næ,” sagde Svend Bent. ”Det er vist ikke noget for mig.”

”Arh,” sagde Trunte. ”Du kan da spørge, næste gang

dyrlægen kommer for at kigge til dine køer.”

”Jeg har ikke nogen køer,” sagde Svend Bent.

”Nej, men alligevel,” sagde Trunte, og satte sig på en stol. ”Gi’r du kaffe?”

”Ja,” sagde Svend Bent. ”Det gør jeg vel. Vil du så danse med mig bagefter?”

”Vel vil jeg da ej,” sagde Trunte. ”Det er jeg alt for gammel til. Jeg brækker bare en eller anden knogle. Måske endda to.”

”Åh, man bliver aldrig for gammel til at danse,” sagde Svend Bent, mens han trippede underligt rundt om spisebordet.

”Jo man gør,” sagde Trunte. ”Det er noget andet med KAFFE. Det bli’r man aldrig for gammel til.”

Og så sukkede Svend Bent dybt, og gik ud i køkkenet for at lave kaffe.

”Nå,” sagde Trunte. ”Har du fået strøm til

kaffemaskinen igen?”

”Næ, ikke rigtigt,” sagde Svend Bent. ”Jeg fik ikke lige betalt min el-regning, så nu er der ikke mere strøm i ledningerne. Jeg har prøvet at klemme på dem, for at se om jeg kunne få det sidste ud, men der er ikke mere.”

”Kan du så ikke lave kaffe?” spurgte Trunte rædselsslagen.

”Jo, jo,” sagde Svend Bent. ”Jeg laver bål på køkkengulvet, og så kan jeg koge vand til kaffe der. Det tager lidt lænere tid, men fungerer ellers udmærket.”

”Pyh,” sagde Trunte. ”Jeg troede lige...”

Og så tændte Svend Bent et fint lille bål på køkkengulvet, og i løbet af nul-komma-alt-for-lang-tid, var der kaffe.

”Vil du have et stykke kage til?” spurgte Svend Bent.

”Jo tak, det vil jeg da gerne,” sagde Trunte. ”Hvad slags har du?”

”Ingen slags,” sagde Svend Bent. ”Jeg håbede at du ville sige nej.”

”Nå, jamen så undværer vi kagen,” sagde Trunte.

”Men jeg har nye kartofler,” sagde Svend Bent.

”Ja, det er fint,” sagde Trunte. ”Kartofler er altid godt.”

Og så sad de på køkkengulvet og drak kaffe og spiste nye kartofler til. Og når de sad på køkkengulvet, så var det fordi Svend Bent havde brugt både køkkenbordet og stolene til at lave bål med. Og så tænker du måske at de da bare kunne have sat sig ind til det spisebord Svend Bent trippede rundt om lige før, men det kunne de ikke. Stuen var kun til at se fjernsyn i, og til at have gæster i om søndagen, og i dag var det onsdag, og så måtte de sidde i køkkenet. På gulvet.

”Ja, nu er det jo sådan at jeg skal spørge dig om noget,” sagde Trunte, og tog en bid af sin kartoffel.

”Jamen dog,” sagde Svend Bent, og blev helt bange for at Trunte skulle spørge ham om ikke de skulle gifte sig.

”Jo, ser du,” sagde Bente. ”Jeg vil gerne bo i et hul i jorden.”

Svend Bent blev så overrasket, at han helt glemte at blive glad for at Trunte åbenbart ikke ville giftes med ham.

”Jamen,” sagde han, og så helt forvirret ud. ”Du bor da allerede i et hul i jorden.”

Og her bliver jeg lige nødt til at bryde ind og forklare, at man sommetider kalder gamle huse der er beskidte og ved at falde sammen, for et hul i jorden. Det er de jo ikke, men det kalder man dem. Og det var netop sådan et hus Trunte boede i. Hun var flyttet ind dengang hun var otte år og havde boet der alene altid,

fordi hendes forældre kørte forkert på vej hjem fra aftenskolen hvor de gik til noget der hed Finere strikning for damer også lidt for herrer. Og ja, så havde Trunte boet der alene i alle de 83 år der var gået siden. Men uden at passe huset. Hun havde vasket vinduerne da hun flyttede ind for 83 år siden, og mente at det måtte være nok med det. Det var det samme med at støvsuge og gøre rent og vaske op og sådan noget. Da hun havde prøvet det alt sammen én gang, blev hun enig med sig selv om, at det da overhovedet ikke var sjovt, og så havde hun ikke gjort det siden. Derfor, og nu kommer jeg endelig til det, sagde Svend Bent, at hun allerede boede i et hul i jorden.

”Jo, jo,” sagde Trunte. ”Men jeg mener et rigtigt hul i jorden.”

”Det kan du da ikke,” indvendte Svend Bent. ”Hvis

et hus bliver passet mindre end du passer dit, altså mindre end overhovedet slet ikke, så vælter det, og så ligger man ligesom der og kukkelurer, nede under murbrokker og tagsten.

”Nej, nej, nej,” sagde Trunte. ”Et rigtigt hul i jorden. Det er derfor jeg skal spørge dig om noget. Altså om jeg må få et stykke af en af dine marker. Ikke ret meget, men bare så jeg kan grave et dybt hul som jeg kan flytte ned i.”

Svend Bent sagde ikke noget. Han gloede bare på Trunte, som om hun ikke var rigtig klog. Trunte gjorde mange mærkelige ting, og sagde endnu flere mærkelige ting. Men at flytte ned i et hul i jorden ude på en af hans marker, det var dog alligevel det særeste hun nogensinde havde fundet på.

”Så skal du vel også låne en skovl?” spurgte Svend Bent, da han var kommet sig lidt.

”Ja, det var jo så det næste jeg skulle spørge om,” sagde Trunte. ”Men hvis jeg må låne en skovl, og få et lille stykke af en mark, skal jeg aldrig genere dig mere.”

Det var alligevel noget af et tilbud. Aldrig mere Trunte, og altid danse uforstyrret. Det var næsten for godt til at være sandt.

”Jamen, så siger vi det,” sagde Svend Bent, og rejste sig for at gå ud og finde sin skovl. ”Du må selv om hvor du vil grave dit hul. Det er alligevel så sjældent at jeg bruger mine marker, så du kan bare slå dig løs.”

Og sådan gik det til, at Trunte fandt et dejligt sted ude på en mark som Svend Bent slet ikke kunne huske at han havde, hvor hun gravede et dejligt dybt hul som hun flyttede ned i.

”Ah,” sagde Trunte. ”Der er nu ikke noget som et hul i jorden,” og så satte hun sig på bunden af hullet, der

måske nok var dybt, men til gengæld så smalt at hun ikke kunne ligge ned at sove. Men, tænkte Trunte, hvem har også brug for at sove når man har det dejligste hul i jorden at bo i.

Da Trunte havde siddet i sit hul i nogle måneder, kom hun en dag til at banke en fod ind i Svend Bents skovl.

”Det er da også rigtigt,” sagde Trunte. ”Jeg har jo helt glemt at aflevere skovlen. Det må jeg hellere se at få gjort.”

Men nu var det sådan, at hun jo så ikke kunne op af hullet. Den sidste måned havde det været sommer, og derfor havde det regnet hele tiden, så der var rigtig meget vand i bunden af Truntes jordhul, og siderne var blevet så glatte, at hun ikke kunne komme op.

”Nå, det må så lige vente til det bliver tørvejr igen,” sagde Trunte, og satte sig igen.

Der gik nogle uger, men det blev ved med at regne, så Trunte kunne stadig ikke komme op af hullet. Til gengæld nåede vandet hende nu til halsen.

Men så en dag, da der var gået lidt flere uger, bankede det pludselig på.

Det var da underligt, tænkte Trunte. Der er jo ingen dør i mit jordhul, og nu er der nogen der banker på. Det forstår jeg ikke. Nå, jeg hørte sikkert forkert.

Og så bankede det igen.

Det var da utroligt, tænkte Trunte, man har da heller aldrig fred.

”Ja, kom ind!” råbte hun, ”eller, kom ned, er det vel.”

Og så kiggede Svend Bent hen over hullets kant, og fik øje på Trunte, der sad i vand til halsen.

”Jamen dog,” sagde Svend Bent. ”Hvorfor sidder du dog der?”

”Ja, jeg bor her jo ligesom,” sagde Trunte. ”Har du glemmt det?”

”Næ, nej, det har jeg skam ikke. Det var jo derfor jeg bankede på.”

”Ja,” sagde Trunte, ”det gjorde du. Men hvordan gjorde du det? Jeg har jo ikke nogen dør.”

”Næ, det regnede jeg heller ikke med,” sagde Svend Bent. ”Så jeg tog det her stykke træ med,” sagde han, og viste hende et lille stykke træ. ”Så havde jeg noget at banke på når jeg kom herud.”

”Nå, på den måde,” sagde Trunte. ”Smart. Men hvad vil du?”

”Jeg ville bare se om du var kommet på plads i dit nye hjem, og sådan,” sagde Svend Bent.

”Jamen det er jeg skam. Her er indlagt vand og alt muligt,” sagde Trunte.

”Ja, det kan jeg se,” sagde Svend Bent. ”Ja, og så

tænkte jeg på om du stadig har min skovl? Jeg trænger nemlig til at få gravet et hul i mit gæsteværelse, og sådan.”

”Nå da da, det må jeg nok sige,” sagde Trunte. ”Jamen den har jeg skam stadig, den er her et eller andet sted.” Og så dykkede hun ned under vandet og rodede rundt for at finde skovlen. ”Ja, her er den,” sagde hun, da hun dukkede op igen. ”Jeg ved jo lige hvor jeg har sagerne her i hullet.”

Svend Bent bøjede sig ned, og tog imod skovlen. Og nu han alligevel var dernede, spurgte han om Trunte måske havde lyst til at komme med hjem og få en kop kaffe.

”Jo, tak,” sagde Trunte. ”Ja, det er jo ikke fordi jeg er glad for at forlade mit hul. Det kan jo hverken låses eller noget, og jeg vil så nødig have besøg af røvere der render med alle mine ting.”

”Hvilke ting?” spurgte Svend Bent. ”Og hvad er det for en underlig lugt?”

”Hvilke ting?” sagde Trunte. ”Ja, det er jo ... eller, næh, jeg har ikke nogen ting. Nå, men så sker der vel ikke noget ved at forlade hullet et par timer.”

”Det kunne jeg ikke forestille mig,” sagde Svend Bent, og rynkede på næsen. ”Der er altså et eller andet der stinker ganske forfærdeligt.”

”Er der?” sagde Trunte. ”Jeg synes ikke jeg kan lugte noget. Giver du lige en hånd med at komme op,” og så rakte hun en hånd op mod Svend Bent, så han kunne trække hende op.

”Men, hvad er der sket med din hånd?” spurgte Svend Bent. ”Den er helt grøn og slimet.”

”Nåh, det,” sagde Trunte. ”Det er ikke noget. Det er bare noget ingenting.”

Og så trak Svend Bent Trunte op af hullet.

”Fy for katten,” sagde Svend Bent, og holdt sig for næsen. ”Du er jo grøn over det hele. Og så stinker du ganske forfærdeligt.”

”Nej, det er vist ikke så slemt,” sagde Trunte. ”Jeg har jo været i bad, kan man sige. Jeg har i hvert fald siddet i vand til halsen i flere måneder.”

”Jamen,” sagde Svend Bent. ”Du er jo pilrådden. Jamen du glade verden hvor er det ulækkert.”

”Hov,” sagde Trunte, da der faldt et stykke af hendes arm. ”Nå, skidt. Jeg brugte alligevel aldrig den arm til noget vigtigt.”

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne 6-700 gange hver dag.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Mine eventyr er gratis - og skal forblive gratis!

Men skulle du få lyst til at støtte distributionen af dem - som koster en hel del - er du velkommen til at indsætte et beløb, stort eller lille, via MobilePay. Nummeret er [0974HJ](https://www.mobilepay.dk/0974HJ).

Med venlig hilsen

Lars Poulsen

